

IN DIT NUMMER:

Draadloos internet	3
Plagiaat in papers	4
Semana Columbiana bij Letteren	6
Katern: studenten en www	7-9
Ithaka onder de loep genomen	12
The Van Jets	16

Dossier GATS: deel I op pagina 5

(foto Shiva Afshoon)

Visietekst bindt rectorskandidaten

De huidige universitaire bestuursploeg heeft het blijkbaar moeilijk om afscheid te nemen van de macht. Na het opstellen van het profiel van de rector met de persoonlijke kwaliteiten waarover hij moet beschikken, wordt deze week de visietekst bekendgemaakt die de heren kandidaat-kandidaatrektoren moeten ondertekenen. Dinsdag keurt de Inrichtende Overheid de tekst goed waarna hij officieel wordt. De Inrichtende Overheid is bevoegd voor de opdrachtsverklaring en legt de strategie en het beleid op lange termijn vast.

De visietekst is grotendeels geïnspireerd op de opdrachtsverklaring, maar hier en daar uitgewerkt. Ondanks de algemeenheid van de tekst, legt die de kandidaten toch enkele beperkingen op. Ze moeten de tekst immers ondertekenen, willen ze in de running blijven. Bijgevolg zijn er al kandidaten die zich negatief uitlaten over de tekst en de idee erachter. Vooral het feit dat ze zich beperkt weten in het schrijven van een eigen programma met eigen klemtonen stoort hen. Enkele kandidaten vinden dat er beperkingen worden opgelegd. "Het is niet duidelijk

wat ermee bedoeld wordt, het getuigt enkel van de krampachtigheid waarmee de huidige rector zich aan de macht vastklampt en zijn stempel wil blijven drukken op de gang van zaken aan de universiteit" aldus een van de kandidaten.

De visietekst wordt dan ook regelmatig omschreven als het 'politieke testament' van rector André Oosterlinck. De rector weerlegt dit en stelt dat de tekst enkel een basistekst is en dat de kandidaten er wel degelijk van kunnen afwijken in hun programma's en publicaties. Wat van de visietekst enkel een legere doos maakt.

De kandidaten zullen wel allemaal braafjes de tekst ondertekenen, maar of ze zich er verder veel van zullen aantrekken, valt te betwijfelen. Een illustrerend voorbeeld is het voorlopig enige officiële programma, dat van Marc Decramer. De visietekst stelt dat profen zowel uitmuntend onderzoek als zeer goed onderwijs moeten afleveren, terwijl Decramer voorstelt om professoren de keuze te laten maken tussen onderzoek en onderwijs, omdat excellent presteren op beide vlakken niet realistisch is.

(bd)

Kine's willen niet buigen

Als het van minister van Volksgezondheid Rudy Demotte (PS) afhangt, kunnen vanaf dit jaar nog slechts 270 van de afgestudeerde kinesitherapeuten zich als zelfstandig kinesist vestigen. Hiertoe wil de minister een selectie-examen invoeren waarbij enkel de best scorende deelnemers een RIZIV-nummer krijgen, de zogenaamde contingentering. Een RIZIV-nummer geeft recht op terugbetaling aan de patiënt na consultatie.

Het examen hoeft in zekere zin niet te verbazen. Reeds in 1999 werd immers beslist om het aantal kine's dat zich zelfstandig kan vestigen te beperken als maatregel om de overconsumptie binnen de sociale zekerheid te bestrijden. Het examen dat Demotte nu invoert is hier enkel het gevolg van. De gemeenschappen, die bevoegd zijn voor onderwijs en dus voor elke vorm van toelatingsexamen, namen immers geen maatregelen om de toegang tot de studie van kinesist te beperken, zodat er aan het eind van de opleiding nu een overaanbod is en de federale regering zelf moet ingrijpen om zich aan het quotum te houden.

Concreet betekent het examen, in-

dien het er komt, dat van de 611 studenten die momenteel in België kinesitherapie studeren slechts 450 zich volgend jaar als kinesist mogen vestigen, waarvan 270 Vlaamse en 180 Waalse studenten. Tot 2009 blijft het quotum op 450 liggen, vanaf dan daalt het tot 350. Wie niet slaagt voor het selectie-examen kan wel nog steeds als loontrekker aan de slag. Het examen focust op de vaardigheden die een kinesist met een zelfstandige praktijk moet bezitten.

De Vlaamse studenten kinesitherapie hebben intussen de krachten gebundeld in Studenten Kinesitherapie Tegen Onrecht (SKITO). Ze spreken alvast stoere taal en stellen geen enkele instroombeperking te zullen aanvaarden. Vooral het feit dat studenten na vier of vijf jaar studie nu te horen kunnen krijgen dat ze zich niet als kinesist mogen vestigen klagen ze aan. Bovendien, aldus SKITO, focust het examen te fel op managementvaardigheden, zodat een student die de gewone, grote en grootste onderscheidingen opstapelde de toegang geweigerd kan worden.

SKITO plant een betoging deze week woensdag in Brussel, met de eis het geplande examen in te trekken. Eerder op de dag zullen de studenten kinesitherapie van de K.U. Leuven zich in stoet van het Sportkot naar het rectoraat in de Naamsestraat begeven. Het plan bestaat erin rector André Oosterlinck zijn standpunt in verband met contingentering uit de doeken te laten doen.

(bd)

(advertentie)

Wacht maar tot ik zelf leraar ben!
Wacht maar tot ik zelf leraar ben!
Wacht maar tot

WWW.GROEPT.BE

GROEPT
PEDAGOGISCHE HOOGESCHOOL LEUVEN

RECTOR O.

"En ik ga niet!" "Ge gaat wel!" "Nee!" "André, ge gaat wél!" Deze interessante woordenwisseling was al zo'n half uur aan de gang tussen rector O. en zijn secretaresse, Jeannine Thys. "André, ge doet sowieso al te weinig aan cultuur. Die opening van *Monumenta cartographica* zal er nog wel afkunnen zeker?", besloot Thys als strenge, maar rechtvaardige hoedster. Hierop had O. geen wederwoord en zijn hersenen gingen als een razende aan het werk. Eén minuut stonden O. en Thys als gelijken in het strijdperk, elkaar zwijgend aankijkend, tot O. naar de zin greep die hem al zo vaak had gered: "Maar Jeannine, dat kunt ge mij niet aandoen. Gij weet beter dan wie ook dat ik allergisch ben aan cultuur. Ik krijg daar rode plekken van op mijn onderrug. Kijk het begint al", draaide O. zich enthousiast om, terwijl hij doorging: "Gij moogt mij niet dwingen te gaan. Gij zijt mijn lichtbaken in de duisternis, mijn buffer tegen ongewenst bezoek. Zoals gij mensen belet tot aan mijn deur te raken, zo kan niemand anders dat."

Niet dat deze laatste zin ook maar iets te maken had met O.'s neiging om cultuur te ontlopen, maar dat derde Thys niet, want ze was er enorm door gecharmeerd. Het was het mooiste wat een secretaresse te horen kon krijgen. En dat wist O. maar al te goed. Ze plooidde. IJzeren Thys plooidde en dat gebeurde maar *once in a blue moon*. "Goed dan. Op één voorwaarde", zuchtte ze terwijl O. een vreugdedansje maakte, "dat ge iets anders gaat doen dat ook cultureel is" "Geen probleem!", glunderde O. die zo-even nog de zielig-aard uithing met zijn hemd uit zijn broek, "Ik moest toch nog langs De Standaard Boekhandel", en hij stootte de Hallen uit met onder zijn arm een pot spaarpunten.

Nu ze het kot voor zich alleen had, begon *the iron lady* van het rectoraat te broeden op een plan. Wie zou ze als vervangers van de rector sturen naar die vermaledijde tentoonstelling? Marc en Guido? Ja, de vice-rectoren Marc Vandevenne en Guido Langoust zou ze sturen. Of toch niet? Ze konden elkaars bloed drinken, dat wist iedereen. Het zou wel heel stout zijn om Marc en Guido samen op pad te sturen, dus

drukte Thys het knopje van de intercom in en liet door het rectoraat schallen: "Marc en Guido naar de balie. Nu!"

Drie minuten later stonden beide heren op de stoep, op weg naar een brokje cultuur. Nog geen drie seconden later hadden beide heren al slaande ruzie. "Als ik naast u loop, voel ik mij gelijk dertig jaar ouder", blies Langoust terwijl hij in zijn handspiegelkeek of zijn haar nog wel goed lag. "Ik word binnenkort toch rector", snoof Vandevenne "Ik wil zelfs geen rector worden", beet Langoust terug. "Ge moogt gewoon niet van uw vrouw." "En gij doet het omdat ge moet van uw vrouw. Uw vrouw is ambitieuzer dan gijzelf!", sneerde Langoust. Ruziënd kwam het koppel de bibliotheek binnen: "We zijn er. Glimlachen en vriendelijk doen", siste Langoust nu tussen zijn tanden. "Alsof ik dat niet weet!", beet Vandevenne hem toe. "Hallo iedereen!", glunderden de vice-rectoren in koor de aanwezige massa in.

En terwijl Marc en Guido hun best deden charmante gastheren te zijn door iedereen toe te grijzen en zeven keer bij te schenken, zat O. in de kelderverdieping van de Standaard Boekhandel. Druk aan het lezen. Boeken over calcium, Heraclitos van Efese en elektromechanica lagen rond hem verspreid. Zijn rectorale ogen gefocust op de laatste Robbedoes. Hij had zich drie boeken lang kunnen bedwingen, maar uiteindelijk was hij toch bezweken voor de strips. Tot plots zijn gsm overging en aan de andere kant van de lijn een panikerende curator hing: "Rector O? Eindelijk. Kunt ge uw personeel komen halen, ze zijn ruzie beginnen maken en er is geen houden meer aan." O. zuchtte diep, heel diep, plooidde een ezelsoor in de pagina waar hij gebleven was, trok zich recht aan het boekenrek en dankte de Heer dat het niet zo heel lang meer zou duren; dat verdomde K.U.Leuven gedoe. Hij keek al uit naar zijn job bij de Associatie en uiteraard eveneens naar het personeel van de hogescholen dat hij weldra ook zou mogen managen.

Paul-Henri Giraud

TAXI'S DENNY

Elitair

Het Vlaams Belang heeft een offensief ingezet, waarbij Vlaamse theatergezelschappen het één voor één moeten ontgelden. Ze zijn te elitair, te progressief, te experimenteel. Geen fatsoenlijke Vlaming interesseert zich in die intellectuele zelfbevekkening en dus, volgt de onweerlegbare conclusie, wil ook geen enkele Vlaming zijn belastingsgeld daaraan opgesoupeerd zien. Dichtdraaien die subsidiekraan en weer theater voor het volk maken.

De theaterwereld reageerde verontwaardigd, maar niet enkel tegen het Vlaams Belang. Ook Vlaams minister van Cultuur Bert Anciaux (Spirit) kreeg de wind van voren. Dat lijkt vreemd, want Anciaux was de eerste om de toneelhuizen te verdedigen tegen de kritiek van extreem-rechts. Maar Anciaux had iets goed te maken: in 2000 had hij zelf scherp uitgehaald naar het soms te elitairistische karakter van kunst. Volgens de theatermakers profiteert het Vlaams Belang nu van de sfeer die destijds door Anciaux gecreëerd zou zijn.

Of Anciaux nu een populistisch beleid voert of niet, daarover zijn analisten en commentatoren het nog niet volledig eens. Waar ze het wél over eens zijn, is dat het Vlaams Belang eigenlijk een verkapte vorm van censuur wil invoeren: door bepaalde kunstvormen niet meer te subsidiëren, wordt eigenlijk hun doodsvonnissen getekend. Er valt heel veel te zeggen voor die analyse. Maar er is ook elk jaar een parallel lopende discussie, die gelukkig nooit de pers haalt en waar de argumenten van het Vlaams Belang ook worden aangehaald. En daar gaat die analyse, die zo vanzelfsprekend correct lijkt, allerminst op. Misschien is het dus wel zinvol om de discussie te voeren en haar niet op voorhand af te blokken met het argument dat de tegenpartij extreem-rechts is.

Elk jaar opnieuw moet de begroting van alle LOKO-raden door een grote overkoepelende vergadering goedgekeurd worden, de facto door de pressen. En elk jaar komen er erg kritische vragen bij de begroting van Kultuurraad, en met name bij Ithaka. Die vragen zijn, inderdaad, of de "gemiddelde student" wel boodschap heeft aan zo'n "elitair" kunstenfestival en of het dan wel opportuun is om er zoveel geld aan te besteden. Kan dat geld niet beter geïnvesteerd worden in iets waar die gemiddelde student wel in geïnteresseerd is? Per slot van rekening staat LOKO, en dus ook Kultuurraad, voor de democratisering van het onderwijs. En dus niet voor dure projecten voor de *happy few*.

Nu zullen pressen wel hun totalitaristische trekjes hebben, anders waren ze geen preses geworden. Maar het gaat wellicht toch net iets te ver om hen meteen als op censuur beluste fascisten te brandmerken. De vraag van die pressen komt voort uit bezorgdheid om de financiële gezondheid van de organisatie én uit bezorgdheid om het democratisch gehalte ervan. Nochtans kan een kunstenfestival moeilijk laagdrempeliger worden voor studenten dan Ithaka nu is, met gratis toegang, gratis mini-brochures en met jonge kunstenaars die vaak zelf nog student zijn.

De grote misvatting zit dan ook in de perceptie van wat nu precies democratisch genoemd kan worden. Democratie vraagt niet dat interessante projecten in een ivoren toren worden afgeschaft. Democratie vraagt dat die interessante projecten uit hun ivoren toren worden gehaald. Anders vervallen we van een dictatuur van de elite in een dictatuur van het volk. En het is bekend hoe dát afloopt.

Gijs Van Gassen

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

(advertentie)

VRIJE TRIBUNE

Een Leuvense bijdrage tot de democratie

Er was een tijd dat buitenlandse kranten zich vrolijk maakten over de subtiliteiten van de Belgische federale staat, met twee gemeenschappen en drie gewesten die al of niet samen vallen, met uitdovende (of niet?) faciliteiten en niet uitdovende minoriteiten, met Voerstreken en afsplitsingen van Halle-Vilvoorde. Het kan verkeren. De lachers hebben deze keer geen gelijk. Sinds enige tijd speelt ons land een voorbeeldrol. Onze eerste minister organiseerde onlangs een internationale bijeenkomst over federale staten en het Belgische model wordt nu intens onderzocht en mogelijk ingevoerd om moeilijke toestanden als Mosul in Irak te pacificeren. Misschien zal er ook belangstelling ontstaan voor het nieuwe experiment van trapsgewijze democratische verkiezingen dat de K.U.Leuven nu voor het eerst uittest.

U weet het, de kandidaat-rectoren moeten worden aangeduid door een toezichtscommissie nadat ze eerst de proef van de driemaal dertig handtekeningen hebben doorstaan die uit de drie groepen moeten komen, waaraan deelgenomen wordt door alle kiesgerechtigden die niet meer dan twee namen uit de drie groepen mogen aanduiden, en waarvan achteraf moet blijken dat bij die 3 x 30 stemmen de meerderheid van 60 % uit het ZAP komt. We hebben ondertussen allemaal de brieven gekregen die we naar de deurwaarder hebben moeten sturen, waarin we drie- of tweemaal een handtekening hebben moeten zetten en die, wanneer het quorum bereikt zal worden voor een

kandidaat, niet meer verder geteld zullen worden en zeker niet meegedeeld aan de kandidaat, maar toch in reserve gehouden voor het geval er een niet geldig zou zijn en alles herteld moet worden...

Ondertussen mogen de kandidaten op geen enkele manier verkiezingsreclame maken, zeker niet op tv: ze zijn trouwens geen kandidaten maar slechts kandidaat-kandidaten (voortaan afgekort als K-K) die nadien eventueel zullen aangeduid worden door de toezichtscommissie (die niet alleen moet kijken op ze al de nodige handtekeningen hebben verzameld volgens de vereiste evenwichten, maar ook of ze wel passen bij het profiel van de rector van de universiteit. Dan vergeet ik nog te zeggen dat de K-Katen niet alleen op voorhand een opdrachtsverklaring moeten tekenen, maar ook een "visietekst", die op dit moment nog altijd niet bestaat. De eerste bedoeling van die visietekst was dat het huidige bestuur aan het volgende een regeringsverklaring zou meegeven, zodat het verschil met het vorige niet te veel zou opvallen. Maar, naar verluidt, is men het nog altijd niet eens over wat erin moet staan. Stel je voor dat een K-K niet aan de vereiste handtekeningen raakt om echt kandidaat te worden en naar de Raad van State zou gaan (pas op: er zijn juristen bij!) om de procedure te laten vernietigen omdat er voorwaarden worden gesteld om verkiesbaar te zijn die pas na de verkiezing bekend gemaakt zullen worden!

Maar we kunnen de K-Katen gerust stellen, want men zegt dat er in de tekst alleen een zeer algemene visie zal staan. Dat is nu ook al geval met de korte teksten die we van de K-Katen gekregen hebben en op grond waarvan we maximum twee namen mogen aanduiden. De teksten zijn zeer algemeen. Sommige kandidaten beloven te zorgen voor

een universiteit waarin "de studenten wijs, kritisch en gelukkig zullen worden": wie kan daar nu tegen zijn? Ik zou dat alvast in de visietekst opnemen. Misschien kunnen we alle zelf-presentaties van de K-Katen integreren in één visietekst. Vandaar dat de K-Katen die slim zijn hun eigenlijk programma nu nog verborgen houden, want het is niet zeker dat ze kandidaat zullen zijn en het zou al kunnen afgekeken worden door de gelukkigen die wel kandidaat zullen zijn. Misschien zou een K-K kunnen voorstellen dat, als hij verkozen wordt, hij als eerste actiepunt dit reglement (samen met andere bureaucratische draken die nu met de forceps geboren worden) zou afschaffen om naar het eenvoudige "De Sumer"-systeem terug te keren.

Maar ben ik nu niet te vlug aan het lachen? Het kan verkeren... Van een familielid-diplomaat hoorde ik dat er ondertussen ook in het buitenland interesse is voor deze Leuvense innovatie in het verkiezingssysteem. President Mubarak van Egypte, die van plan is volgend jaar de verkiezingen voor president wat te democratiseren door meerdere kandidaten toe te laten, heeft belangstelling voor dit nieuwe systeem van verkozen-aangeduide kandidaten. De ambassade van Egypte zou bij Jan Bauwens geïnformeerd hebben of hij een Engelse versie van deze nieuwe regeling mocht hebben. Het wordt tijd dan, dat we voor deze democratische spin-off van de K.U.Leuven een patent aanvragen.

Carlos Steel, filosoof

• KORT • KORT •

• KORT • KORT •

Rectorskandidaten in debat

Naar aanleiding van de rectorsverkiezingen houdt studentenraad LOKO twee debatten tussen de (overgebleven) kandidaten. Het eerste debat gaat door op 19 april nog voor de eerste verkiezingsronde op 10 mei. Het tweede debat tussen de overlevers van de eerste ronde vindt plaats op 17 mei. Het gebeuren gaat telkens door in de Grote Aula van het MTC om 20u en de inkom is gratis. Moderator van dienst is redacteur van *De Standaard* Guy Tegenbos. Vermoedelijk richt ook de personeelsvereniging VAPL een debat in.

Allemaal op het www

Alle vijf de rector-kandidaten zijn nu overigens op het internet terug te vinden. Ook Herman Nys heeft nu immers zijn site online gezet. Voorlopig is echter enkel op Marc Decramers site een programma terug te vinden, de andere kandidaten vinden het nog wat vroeg of hebben hun programma nog niet klaar. De sites zijn telkens te vinden op www.voornaamnaam.be.

Vrouwen moeten hogerop

Aan de basis zijn er evenveel mannelijke als vrouwelijke studenten. Hogerop in de academische hiërarchie is dit evenwicht echter ver te zoeken. In de pas ontworpen cao voor het hoger onderwijs tussen minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a) en de vakbonden wordt dan ook speciaal aandacht besteed aan het probleem. Na een analyse van de oorzaken van de scheeftekening zal gekeken worden hoe dit verholpen kan worden.

Fonds voor braingain

Vlaams minister van Economie Fientje Moerman (VLD) wil een fonds oprichten om (Vlaamse) toponderzoekers die momenteel in het buitenland werken aan te trekken. Ze denkt hiervoor 15,7 miljoen euro nodig te hebben en mikt op het aantrekken van zes onderzoekers elk jaar. Bedoeling is dat de Vlaamse overheid de eerste vijf jaar de financiering voor haar rekening neemt en dat vervolgens de universeiten zelf over de brug komen. Recent wist de K.U.Leuven Catherine Verfaillie, wereldtop op gebied van stamcelonderzoek, al naar Leuven terug te halen, waar ze een compleet uitgerust labo en medewerkers ter beschikking zal krijgen. Indien Moerman groen licht krijgt, kan de K.U.Leuven het fonds aanspreken voor de financiering ervan.

Supercomputer voor UA

De Antwerpse universiteit neemt deze week de krachtigste computer in België in gebruik. CalcUA heet het beestje, dat een snelheid haalt van twee biljoen berekeningen per seconde. Te vergelijken met 512 erg krachtige pc's. De nieuwe computer zou gebruikt kunnen worden voor onderzoek op verscheidene gebieden. Vooral op gebied van het onderzoek naar de ziekte van Alzheimer en de ontwikkeling van vlakke plasmaschermen zou CalcUA een grote bijdrage leveren. Tien procent van de capaciteit wordt gereserveerd voor de industrie. www.calcua.ua.ac.be

(bd)

K.U.LEUVEN BREIDT WiFi NETWERK GEVOELIG UIT

Draadloos tussen de soep en boeken door

De K.U.Leuven ziet er haar voortrekkersrol in om op zoveel mogelijk plaatsen haar studenten, ook draadloos via WiFi (*Wireless Fidelity*), toegang tot KotNet te bieden. Maar gebrekkige communicatie speelt het project parten. Het strekt onze Alma Mater tot eer dat ze investeert in dit ambitieuze project, maar wat heeft het voor zin als weinig studenten de mogelijkheden kennen die hen geboden worden?

Tom Van Breussegem

De Centrale Bibliotheek hield op 27 februari opnieuw enkele hotspots (zie hiernaast) boven de doopvont. Misschien een gelegenheid om het hele WiFi-project de aandacht te geven die het verdient? Het aantal plaatsen waar studenten met hun laptop draadloos online kunnen, groeit gestaag. Het lijstje bibliotheken, Alma's en studieruimten wordt alsmat langer. De aula's en departementen, met uitzondering van het Elektrotechnisch Instituut en Gasthuisberg, hinken echter nog achterop.

Binnen Ludit nam Yves Tavernier de zorg van het WiFi-project op zich. Al lijkt de naam 'project' wel overroepen. Van een echt project is bezwaarlijk sprake: daarvoor ontbreekt een duidelijke strategie en visie. Het initiatief voor de plaatsing van hotspots moet steeds van de departementen of instellingen zelf komen en buiten het budgetair aspect is er blijkbaar geen enkel criterium. Het is juist dat Ludit het initiatief nam voor de eerste plaatsing in de Alma's, maar dat was enkel een testopstelling. Het opzet daarvan was bewijzen dat de standaardoplossing die ze ontwikkeld hadden, wel degelijk werkte. Tavernier erkent dat er tot nu toe iets schortte aan de communicatie met de gebruikers. Maar zoals eerder vermeld valt dit niet onder de bevoegdheid van Ludit en moeten de instellingen daar zelf hun verantwoordelijkheid opnemen.

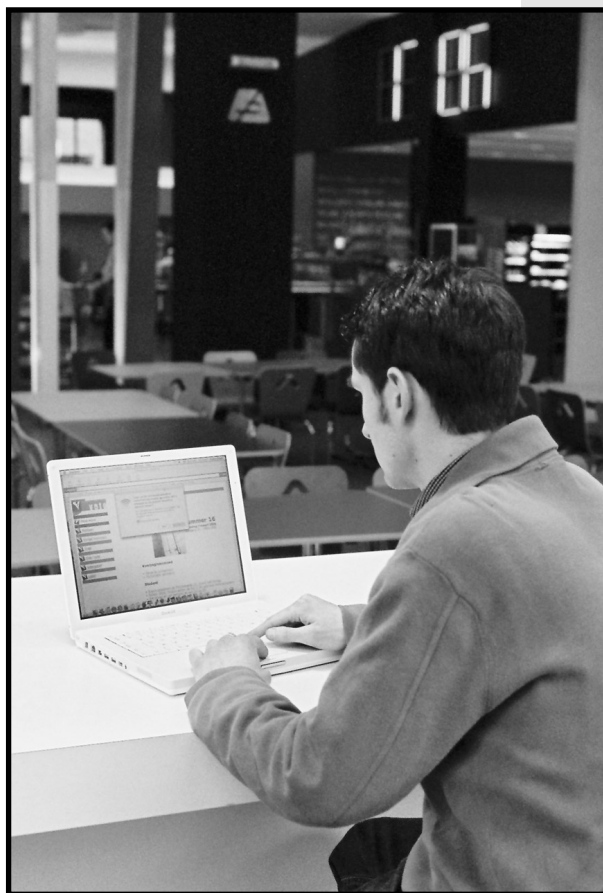
Blunder

Dat Alma de publiciteit uit het oog verloor is een zware blunder. Tenminste als ze echt de bedoeling hadden om van het nieuwe concept werk te maken. De Centrale Bibliotheek pakt het alleszins serieuzer aan. Daar plannen ze een heuse campagne om het reeds populaire draadloos internetten een duwtje in de rug te geven. Ze aarzelden niet om de studentenpers in te lichten en er liggen ook plannen voor een affiecampagne op tafel. Twee weken geleden stelden ze trots hun nieuwe draadloze *accesspoints* voor. We spraken met Jan Van Impe, die zich in de Centrale Bibliotheek bezighoudt met het WiFi-gebeuren en vroegen hem of de aanwezigheid van deze hotspots eigenlijk wel opportuun is. In een bibliotheek is er aan mogelijkheid voor internettoegang meestal toch geen gebrek? "De mogelijkheid om in de bibliotheek draadloos te gaan biedt wel degelijk een meerwaarde. We zien steeds meer dat studenten bij hun opzoekingswerk gretig gebruikmaken van zowel klassieke als digitale documentatie" verklaart Van Impe. Maar er zijn toch ook vaste pc's aanwezig in de bibliotheek? "Het draadloos karakter geeft de studenten meer bewegingsvrijheid en ook in de leeszaal op hun eigen vertrouwde laptop te werken. Er werden eerder reeds vaste toegangspunten geïnstalleerd en die kenden een groot succes. Dat netwerk uitbreiden met een draadloos netwerk was een logische en zeker niet duurdere stap." Bovendien blijkt ook dat voor veel studenten de verbinding beduidend beter is dan op hun kot. Een groot deel van de gebruikers moet het in het centrum van Leuven immers stellen met een tergend trage internettoegang en dan biedt de bibliotheek een goede uitweg als eens een groter bestand moet worden afgehaald.

Problemen

Het hele KotNet-project kreeg echt vorm in 1995 onder impuls van rector Oosterlinck. Het had als doelstelling om zoveel mogelijk studenten en personeelsleden toegang te verschaffen tot het K.U.Leuven-net. Op die manier wou men de mogelijkheden voor studie en onderzoek verbeteren. Of het gebruik door Alma van de KotNet-faciliteiten daaronder thuishoort is nog maar de vraag. Hun bedoeling heeft op het eerste zicht weinig te maken met de nobele doelstellingen die aanvankelijk geponeerd werden. Jef Van Eynde, directeur van Alma, probeert het WiFi-gebeuren binnen een bredere context te plaatsen. "De Alma is er niet alleen om te eten, maar ook om bijvoorbeeld te studeren". Dat promotie een heikel punt is geeft Van Eynde grif toe. "Ik moet erkennen dat we wel vaker problemen hebben met onze communicatie naar de studenten, misschien zijn we gewoon te bescheiden en komen we te weinig naar buiten met onze troeven?"

Vindt hij eigenlijk dat het draadloos KotNet goed aangepakt wordt of steekt het gebrek aan visie ook volgens hem stokken in de wielen? "Daar wil ik niet meer over zeggen dan dat, als je de juiste mensen aanspreekt, je toch veel gedaan kan krijgen". Zelf het initiatief nemen is

(foto Pieter Baert)

us de boodschap. Terwijl de door ons onderzochte studenten het draadloos internet vooral om zijn amusementswaarde apprecieerden of afschoten, ziet Van Eynde het anders. Hij vindt dat het wel goed aansluit bij de oorspronkelijke doelstellingen van KotNet. "Ondanks het gebrek aan promotie merk ik toch dat als men in Alma2 langskomt buiten de piekuren, men studenten aantreft die in groep studeren en werken op KotNet. Het gaat er hier niet om grote massa's aan te trekken, maar toch moet iedereen hier terecht kunnen".

Of draadloos internet thuishoort in Alma's laten we in het midden, maar de gebrekkige communicatie staat wel degelijk ter discussie. Wat heeft het voor zin dat in deze faciliteiten geïnvesteerd wordt als men nadien nalaat de potentiële gebruikers ervan in te lichten? Als men vanuit de Centrale Bibliotheek alsnog een promotiecampagne voorziet, kan men misschien de hele K.U.Leuven daarin betrekken. De impact daarvan zal alleszins veel groter zijn dan enkele kleinschalige initiatieven, maar dat staat dan misschien haaks op de communicatiestrategie die tot nu gevoerd werd: amateurisme troef.

Alma dient om te eten, niet om te computeren

Zit de student wel te wachten op surfen in Alma? Dat Alma zich wil profileren als een ontmoetingsplaats voor studenten, tot daar kunnen we volgen. Maar dat ze dan juist op die plaats de bron van alle verderf en de oorzaak van asocialisering binnenhaalt, gaat ons petje te boven.

We schoven even onze vooroordelen opzij en spraken er de Alma-gangers zelf op aan. Hadden ze al van de *hotspots* gehoord en misschien zelf al gebruik van gemaakt? Roelf (tweede lic romaanse): "Ik heb de naam al wel eens horen vallen, maar weet niet wat het juist betekent." Na een woordje uitleg: "Nee, daarvan heb ik nog niets vernomen, laat staan dat ik zou weten waar het precies mogelijk is... In de nieuwe Alma2 misschien? Het is wel interessant voor mensen die geen internet op kot hebben zoals ik, maar ik vind het wat ver gaan om die zaken speciaal in de Alma in te richten. Ik zou dan toch eerder naar de PC-klassen gaan."

Robin (tweede jaar bio-ingenieur) was evenmin vertrouwd met de mogelijkheden van het draadloos internetten, maar "het lijkt me nogal onzinnig aangezien de Alma dient om te eten, niet om te computeren" repliceert hij. Draadloos in de bibliotheken dat lijkt hem wel een stuk vanzelfsprekender. Karla (eerste jaar burgerlijk ingenieur) was beter op de hoogte, maar wist niet dat het nu reeds mogelijk was. "Het lijkt mij wel interessant, kwestie van tegen de tijd dat iedereen met een laptop rondloopt we toch gemakkelijk met elkaar kunnen communiceren, zelfs tijdens de middagpauze." De antwoorden zijn nogal gelijklopend. Met de communicatie loopt het duidelijk nog wat mis: de meeste studenten vallen uit de lucht en aan surfen 'tussen de soep en de patatten' hebben weinigen een boodschap. Echt ingeburgerd is het nog niet, misschien kan een goede voorlichtingscampagne daar wat aan veranderen.

Wi...wat?

WiFi staat voor Wireless Fidelity en is een technologie die gebruikt wordt om draadloos pc's met elkaar of in dit geval met KotNet te verbinden. Daarbij wordt gebruikgemaakt van radiosignalen. Daar deze signalen niet zo ver dragen moeten op geregelde afstanden zendstations geplaatst worden. Deze stations verzorgen dan de internettoegang binnen een zekere perimeter, de *hotspot*. Voor de WiFi technologie wordt gebruikgemaakt van 2,4 of 5 GHz signalen. De 802.11b technologie die aan de K.U.Leuven gebruikt wordt zendt uit op 5 GHz en kan dankzij ingenieuze codeertechnieken in theorie maximaal 11 Mbit per seconde verzenden. Deze snelheid is uiteraard enkel haalbaar in ideale omstandigheden. Muren en zelfs groepen mensen steken daar meestal een stokje voor.

Copy-pasters opgejaagd

Onder impuls van 'begeleide zelfstudie' wordt er aan de K.U.Leuven meer en meer gequoteerd via werkjes. Aangezien de verleiding dan nogal groot is om andermans werk over te nemen, wil de universiteit maatregelen nemen om hier een mouw aan te passen. Op korte termijn lijkt dit zich te beperken tot ontrading, op langere termijn kan softwaredetectie van mogelijke 'fraude' een (dure) oplossing zijn.

Ben Deboeck

We doen het allemaal wel eens, al dan niet met verkeerde bedoelingen. Het is vaak ook zo aanlokkelijk. Waarom zou je immers zelf iets uit je duim zuigen als een ander dat al eerder heeft gedaan in beter Engels dan je zelf ooit zou kunnen produceren en het resultaat bovendien beschikbaar is. Uiteraard mag je ideeën overnemen zolang je de geraadpleegde bron vermeldt. En daar knelt vaak het schoentje.

Vroeger bestond het probleem natuurlijk ook, maar met de invoering van begeleide zelfstudie wordt er steeds vaker geëvalueerd op basis van papers en rapporten. Bovendien is er nu software beschikbaar om mogelijk plagiaat te detecteren. Met de toenemende massa publicaties kan immers niet langer van professoren verwacht worden dat ze van alle publicaties in hun vakge-

bied op de hoogte zijn. Daar komt nog bij dat het internet de toegang tot papers van over de hele wereld sterk vereenvoudigt met onder andere gespecialiseerde sites — zogenaamde *paper mills* — die papers allerhande verzamelen. Ook van de verhandelingen aan de K.U.Leuven is een aanzienlijk deel online terug te vinden via de universiteit zelf. Binnen verschillende politieke partijen leeft trouwens de idee om een 'eindverhandelingsdatabank' op te richten omdat de werken van jongeren te weinig bekendheid genieten.

Poes

Wanneer is er precies sprake van plagiaat? Toon Boon van de dienst Onderwijsbeleid houdt zich bezig met plagiëren. "Plagiaat is elke vorm van overnemen van derden zonder exacte bronvermelding. Het volstaat dus al om zonder verwijzing bepaalde onderdelen of zinnen van een tekst over te nemen om van plagiaat te spreken." De consequenties van plagiëren kunnen niet van de poes zijn. Boon: "In het examenreglement wordt plagiaat momenteel niet expliciet vermeld, maar behandeld onder 'onregelmatigheden op het examen'. Een zware overtreding hiervan kan bestraft worden gaande van een onvoldoende tot het verbod om nog verder examens af te leggen datzelfde academiejaar. Het probleem is dat binnen de universiteit een onvoldoende eenvormig en duidelijk plagiaatbeleid gevoerd wordt."

Exacte cijfers over het aantal plagiaatplegers aan de K.U.Leuven zijn er vooralsnog niet. Jaarlijks wordt er wel gevolg gegeven aan een tiental betraptingen. Als we uitgaan van cijfers uit het buitenland waar steekproeven gehouden werden met detectiesoftware, is er echter sprake van veel meer plagiators. Het gaat meestal over ongeveer tien procent van de studenten.

Het plagiaat aan de K.U.Leuven situeert zich overigens voor een groot deel bij buitenlandse studenten afkomstig uit landen waar plagiaat als normaal wordt beschouwd. Boon: "Hen moeten we zeker op voorhand duidelijk maken waar de grens ligt. Ze komen uit een andere, Aziatische of Afrikaanse cultuur, waar het veroorloofd is en zelfs verwacht wordt dat je uit andermans teksten kan overneemt zonder bronvermelding."

Kwaad

Een mogelijke, zij het dure en tijdrovende oplossing is dus voorhanden, namelijk speciaal ontwikkelde detectiesoftware. Een manier is het scannen van teksten op overeenkomsten met het internet en specialistische databanken. Bij een ander systeem sturen studenten hun papers door naar een e-mailadres van de software-ontwikkelaar die de teksten vervolgens controleert en de resultaten naar de docent doorstuurt.

Uiteraard heeft de software nog meer nadelen dan het prijskaartje en de tijdsduur.

Zo worden steeds 'potentiële' fraudeurs aangegeven, wat natuurlijk niet hoeft te betekenen dat ze ook daadwerkelijk fraudeerden. Zo kan een gemist aanhalingsteken al voor valse verdachtmakingen zorgen. De resultaten moeten dus ook nog steeds door een docent gecontroleerd worden teneinde de écht positieve gevallen eruit te halen. En waar leg je de grens, vanaf wanneer moeten teksten gemarkeerd worden als 'potentieel geplagieerd'? Ook vertaald plagiaat — passages die je letterlijk vertaalt uit het Engels, maar waarvan je geen bronvermelding opneemt — vormt een hiaat in het detectiemechanisme.

Maar voor alle duidelijkheid: citeren mag uiteraard. Het is dan ook belangrijker — en goedkoper — om studenten correct te leren citeren om zo op voorhand problemen te vermijden. Een andere manier om anticiperend te werk te gaan is het aankondigen van een steekproefsgewijze controle, wat al een sterk afschrikkend effect teweegbrengt. De K.U.Leuven zal dan ook eerst daarvan werk maken. Er is op korte termijn trouwens ook geld beschikbaar om de dure software aan te schaffen. Een geanonimiseerde zwarte lijst van ontmaskerde plagiators publiceren op het internet — net de bron van veel kwaad — zoals in Nederland gebeurt, zal in Leuven dus nog niet meteen opduiken.

ALBERT DONDEYNE HERDACHT

Het jaar en het huis

Tijdens de Lessen voor de 21e eeuw vond de aftrap van het Dondeynejaar plaats met een lezing over Mgr. Dondeynes (1901-1985) opvattingen over godsdienstvrijheid. Hierop volgend worden tijdens het voorjaar allerlei activiteiten georganiseerd om het twintigjarig overlijden van prof. Albert Dondeyne te herdenken.

Arne Saeys

Wie was prof. Dondeyne? Waarom wordt hij herdacht? Erik Vanleeuw, directeur van residenties Dondeynehuis en Lerkeveld, en prof. Hugo Roeffaers, lid van de stuurgroep van het Dondeynehuis en Lerkeveld, geven tekst en uitleg bij de figuur van Dondeyne en het Dondeynehuis.

Hugo Roeffaers: «Dondeyne was op de eerste plaats een priester-filosoof verbonden aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte. Hij heeft een interessante filosofische ontwikkeling doorgemaakt vanuit het neo-thomisme naar het existentialisme dat hij ingang heeft doen vinden in Leuven. In zijn laatste periode is hij zich gaan interesseren voor Heidegger en vooral Levinas, die toen nog totaal onbekend was.

Even interessant als zijn filosofische ontwikkeling is Dondeyne als mentor van jonge intellectuelen. Hij verbleef in een huis in de Jan Stasstraat 2, de huidige Universitaire Parochie (UP). Daar leefde hij samen met studenten. Hij ging op informele manier om met studenten via gesprekken en discussies, zo heeft hij zo een hele generatie van studenten gevormd. Dondeyne was erg sociaal geëngageerd. Zo zond hij zijn studenten naar de Katholiek Arbeidersjeugd van Jozef Kardijn. Hij heeft niet zoveel gepubliceerd, maar wat hij gepubliceerd heeft is van blijvende waarde. In een boek geschreven vóór Vaticaans concilie II voorspelde hij reeds een aantal evoluties die werkelijkheid geworden zijn.»

Veto: Waaruit bestaat het Dondeynejaar?

Erik Vanleeuw: «Gespreid over het voorjaar van 2005 vindt er een filmforum plaats, een lezing over theologie en ethiek en een symposium. In het Dondeynehuis zelf gaat een seminarie door over maatschappelijk engagement in de spirit van Dondeyne. Er zal ook een tentoonstelling over Dondeyne georganiseerd worden.»

Veto: Wordt er nog iets gedaan na het voorjaar?

Vanleeuw: «Als het Dondeynejaar afgelopen is, houdt het Dondeynehuis uiteraard het gedachtegoed van Dondeyne in ere. Dondeyne stond op een bijna naïeve manier open voor

alles wat anders was. Deze openheid wordt ook nagestreefd in het Dondeynehuis. Studenten die in het Dondeynehuis verblijven kunnen via seminaries kennismaken met andere disciplines dan hun eigen studierichting. De bedoeling is om de studenten een zo breed mogelijke maatschappelijke horizon mee te geven. Bovendien wordt er in de geest van Dondeyne naar gestreefd om de afstand tussen professoren en studenten te overbruggen. Dat wordt bereikt doordat studenten tijdens de seminaries in kleine groepen thema's bediscussieren met professoren. Daarnaast is ook het gemeenschapsleven erg belangrijk in het Dondeynehuis. Dat gaat van gemeenschappelijke maaltijden tot gezamenlijke culturele activiteiten en reizen. Prof. Dondeyne wordt op die manier blijvend herdacht, niet alleen

in de naam van het Dondeynehuis maar ook in de opvatting van wat studeren aan de universiteit kan betekenen.»

Meer informatie vind je op www.hiw.kuleuven.ac.be/dondeynejaar en www.dondeynehuis.be.

Dondeynejaar in beeld

Ter nagedachtenis van het twintigjarig overlijden van prof. Albert Dondeyne programmeert studentenresidentie Lerkeveld gedurende de maand maart drie films rond de thema's 'Vreugde, Hoop en Tijd'. Filmfilosoof Sylvain De Bleeckere leidt de films in en bespreekt hen achteraf met de aanwezigen.

Sylvain De Bleeckere: «Het gaat om de films *Goodbye Lenin*, *Gods and Generals* en *The Murder of Emmett Till*. Deze recente films werden gekozen omdat zij de tijd voelbaar aanwezig stellen. Daarbij draait het niet zozeer om de historische feiten die getoond worden, maar eerder om de diepere betekenis van het fenomeen tijd. Elk van deze films geeft de tijdsgeest van een bepaalde periode krachtig weer.»

Veto: Waarover gaat *Goodbye Lenin*?

De Bleeckere: «*Goodbye Lenin* behandelt de periode van de Koude Oorlog en de val van de Berlijnse Muur. De film staat in het teken van Europa als een politiek en cultureel concept. Het wordt duidelijk hoe een krachtig en moreel Europa gedwarsboomd werd door de Koude Oorlog. Deze grote gebeurtenissen worden echter menselijk weergegeven. Alles wordt gezien vanuit het perspectief van een concreet Oost-Duits gezin.»

Veto: Wat is het thema van *Gods and Generals*?

De Bleeckere: «Deze film is hier niet in de bioscopen vertoond. Het is een deel van een project over de *Civil War* in Amerika. De thematiek van de film is de band tussen oorlog en godsdienst. Hoewel de film dicht bij de historische feiten blijft, wordt toch een hedendaagse invalshoek gehanteerd. Er worden immers niet zozeer helden geportretteerd, maar eerder alle soorten mensen die betrokken zijn bij de oorlog.»

Veto: Tot slot wordt *The Murder of Emmett Till* vertoond.

De Bleeckere: «Deze documentaire behandelt de *Civil Rights Movement* in de VS van de jaren vijftig. Deze beweging bracht dr. Martin Luther King voort. Als doctor in de filosofie benadrukte King dat denken niet louter academisch moet zijn, maar vooral een engagement in de tijd. Ook voor prof. Dondeyne was engagement in de tijd belangrijk. Daarvan getuigen zijn studentenwerking, zijn bekommernissen met Vaticaans concilie II en zoveel meer.»

Naast het filmforum vinden nog een lezing, een symposium en een debatavond plaats in het kader van het Dondeynejaar.

De films worden vertoond te Lerkeveld, Waversebaan 220, 3001 Heverlee - zaal Heliand. Data: 15/03/2005, 22/03/2005.

Is onderwijs een dienst?

Het *General Agreement on Trade in Services (GATS)* is de enige multilaterale overeenkomst over handel in diensten. De coördinatie is in handen van de Wereldhandelsorganisatie (WHO). Volgens de WHO is onderwijs ook zo'n dienst en kunnen haar leden er dus handelsakkoorden over afsluiten. Met het einde van de huidige besprekingsronde in zicht laat de discussie dan ook weer op of je zomaar kunt handelen in onderwijs en of we moeten vrezen voor een totale liberalisering. Een vrees die niet altijd met evenveel nuance gepaard gaat.

Joris Beckers

Voorgeschiedenis

In de zomer van 1944 spraken de geallieerden af in Bretton Woods, een hotel in New Hampshire. De landing in Normandië was geslaagd en weinig leek een overwinning op het Derde Rijk nog in de weg te staan. De conferentie diende dan ook om de naoorlogse economische situatie een stevige basis te geven. Bretton Woods bracht uiteindelijk twee instellingen voort: de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds (IMF).

De Wereldbank kende leningen toe voor ontwikkelingsprojecten. Het IMF zorgde voor stabiliteit in de wisselkoersen en hielp landen met een te hoge schuldenlast uit de nood. Tel daar voor Europa nog de enorme Amerikaanse inspanning van het Marshallplan bij en zowel Europa als Japan verzezen relatief snel uit het oorlogspuin. Door de heropbouw bloeide de Amerikaanse export als nooit tevoren en terwijl de Sovjetunie zich steeds meer terugtrok in de eigen invloedssfeer, kwam de wereldhandel op gang. Om die in goede banen te leiden, zou er een Wereldhandelsorganisatie (WHO) opgericht worden. Maar het Amerikaanse congres zag dat niet zitten en het idee van een WHO werd opzijgeschoven. Omdat de handel een realiteit was en er afspraken gemaakt moesten worden, werd het *General Agreement on Tariffs and Trade (GATT)* afgesloten. Vanaf nu konden de deelnemers in regelmatige overlegondes overeenkomsten sluiten over tarieven en handelsbarrières wegnemen.

Verblind

Steeds meer landen beseften dat ze niet konden achterblijven en nooit geziene internationale kapitaal- en handelsstromen kwamen op gang. Ondertussen namen ook de spanningen in de Koude Oorlog af, zodat wie niet meekon of wilde geïsoleerd werd of zich tot de LDC-landen (*least developed countries, lb*) kon rekenen. Vooral het Afrikaanse continent bleef verweesd achter en stapelde de schulden op. Aan de andere kant vierden de Latijns-Amerikaanse en de Zuidoost-Aziatische markten hoogtij. Het overzicht over de kapitaalstromen werd verloren en tegen het midden van de jaren 90 volgden de crisissen elkaar in snel tempo op.

Het IMF en de Wereldbank waren verblind door de enorme economische groei en reageerden rijkelijk laat met de 'Washington-consensus'. Daarin werd weliswaar het concept van 'goed bestuur' geïntroduceerd, maar zonder te raken aan het absolute basisprincipe van de vrije markt. Bovendien zou een derde instelling voortaan de historisch ontbrekende schakel tussen de internationale markten invullen. In de laatste GATT-onderhandelingsronde (Uruguay, 1986-1994) geraakten de deelnemers het eens over de oprichting van de WHO. In januari 1995 vloei-de daar meteen het *General Agreement on Trade in Services (GATS)* uit voort.

De WHO is de plaats waar de Europees-Amerikaanse tegenstellingen het sterkst tot uiting komen. De Europese verdeeldheid mag dan al de meeste internationale dossiers doorkruisen, in de WHO spreekt de EU met één stem. Dat zorgt voor de nodige valse duetten en Europa ligt dan ook regelmatig overhoop met haar Amerikaanse collega's: Airbus versus Boeing, landbouw versus staal en de onvermijdelijke oliebelangen. De grote sterkte van de WHO is dat ze die onenigheden ook kan aanpakken. Zo zorgt de veroordeling van Europa in de zaak rond de invoer van Amerikaans hormonenvlees er mee voor dat de WHO dé doorn bij uitstek is in het oog van anders-globalistisch geïnspireerde bewegingen. Maar ook boeman Verenigde Staten is niet onverdeeld gelukkig met de handelsorganisatie. In haar tijd als veiligheidsadviseur sprak de Amerikaanse minister van Buitenlandse zaken Condoleezza Rice zelfs van een "illusoire internationale gemeenschap".

Toch kun je de WHO moeilijk denkbeeldig noemen. In haar tienjarige bestaan zorgde de organisatie op haar eentje voor een nieuwe laag in de wetgeving. Centraal daarin staan de GATS-akkoorden. Het GATS is een verzameling overeenkomsten in de dienstensector die in onderhandelingsrondes van om en bij de vijf jaar gesloten worden. In principe gaat het hierbij over de volledige sector: van communicatie over toerisme, financiële en sociale diensten... tot onderwijs. Uitzondering op de regel vormen de verkeersrechten en diensten die door de overheid ingericht worden. Die zijn niet-commercieel en worden zonder concurrentie aangeboden. Het feit dat diensten in de OESO-landen meer dan 70% van de werkgelegenheid en productie vertegenwoordigen, maakt van een handelsakkoord in de sector dus best een lucratieve zaak.

Gevoelig

Op 1 juli zou de tweede onderhandelingsronde aflopen. Het uiteindelijke akkoord is multilateraal en dus bindend voor alle leden van de WHO. Maar voor er een akkoord bereikt wordt, vinden er vijf jaar lang onderhandelingen plaats. Naast het algemeen geldende raamakkoord heeft ieder land een eigen 'schema'. Volgens het raamakkoord geldt het 'non-discriminatieprincipe'. Dit wil zeggen dat geen enkel land een

voorkeursbehandeling mag krijgen. De specifieke schema's worden dan weer opgesplitst in twee 'lijstjes'. Op het eerste lijstje maakt een lidstaat bekend wat men van andere leden verwacht, op het tweede welke verbintenissen men zelf wil aangaan. In een derde fase kan Turkije dan bijvoorbeeld onderhandelen over het openen van de eigen toeristische markt in ruil voor toegang tot de Venezolaanse verzekeringssector.

Vooraf voor delicate sectoren, zoals onderwijs en gezondheidszorg (15% van het Europese bbp, *jb*), ligt dit vrije-marktdenken nogal gevoelig. Onderwijsuitgaven zijn wereldwijd goed voor 2.000 miljard dollar per jaar en vormen dus een serieuze markt die gedomineerd wordt door de overheden. Onder invloed van het GATS en de snel groeiende private *education industry* — geschat op 30 miljard dollar per jaar — vrezen critici op termijn voor privatiseringen en dat lokt heel wat protest uit. Ook de Associatie van Europese Universiteiten reageerde al vertwijfeld en de Afrikaanse koepelorganisatie verwees in mei 2004 naar de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens over onderwijs. Veel heeft daarbij te maken met de vage en dus als bedreigend ervaren definiëring van 'diensten'. Het Belgische lager en middelbaar onderwijs voldoet weliswaar aan de uitzonderingsregel (*zie boven*), maar voor het hoger onderwijs is er geen duidelijk antwoord. Universiteiten en hogescholen worden meestal niet alleen met overheidsgeld betaald en een tweede master wordt zelfs helemaal niet gesubsidieerd.

De vorige minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) redeneerde dat "buitenlandse instellingen zich niet gediscrimineerd kunnen voelen ten opzichte van het gesubsidieerd onderwijs, aangezien Vlaamse privé-instellingen ook geen overheidssteun ontvangen". Net als haar toenmalige Nederlandse collega Annette Nijls (VVD) besluit ze dat "onder de huidige definitie in het GATS het gesubsidieerde onderwijs uitgesloten is". Die houding wordt ondersteund door het feit dat hierover in de EU nog geen enkele verbintenis werd aangegaan. Op het vlak van de privé-instellingen is dat wel het geval. In 1995 beloofde de EU de vrije toegang voor grensoverschrij-

reactie van kleine groepjes anarchisten deed de situatie uit de hand lopen, maar anderzijds sloten steeds meer verenigingen zich aan bij het vreedzame protest. In de daaropvolgende maanden volgde de ene betoging na de andere, waarbij nu ook de Europese Unie in het bijzonder geviserd werd. Zo ging de top van Laken in de tweede helft van 2001 gepaard met een massale optocht.

De anti-globalisten werden anders-globalisten en voor de reële invloed van de beweging ingeschat kon worden, kalfde de protesterende massa af. De WTC-torens waren ondertussen neergehaald en met Osama Bin Laden deed een nieuwe angst zijn intrede: het internationale terrorisme. Toch was de anders-globalistische boodschap overgekomen. In de mondiale concurrentiestrijd die zich in de tweede helft van de twintigste eeuw ontwikkelde had was de democratie onder druk komen te staan. Individuele landen hadden in hun drang naar internationale betrekkingen een deel van hun zelfstandige beslissingsmacht opgegeven. Ministers die onderhandelingen voerden in het kader van de wereldhandel of op een Europese Raad verloren het contact met het parlement en dus ook met de democratische controle. Ook de volgende WHO-conferenties gingen gebukt onder kritiek van buiten- én van binnenuit en de deadline voor een vernieuwd GATS werd zelfs met een half jaar opgeschoven tot midden 2005.

(foto Shiva Afshoon)

dende diensten, commerciële aanwezigheid en 'onderwijsconsumptie' in het buitenland. Praktisch gaat het hier bijvoorbeeld om leren op afstand, de vestiging van een buitenlandse uniefaculteit of gaan studeren in het buitenland, maar dan niet-gesubsidieerd.

Consultaties

Het brede toepassingsbereik van het GATS blijft desondanks voor twijfels zorgen en de WHO wordt een gebrek aan transparantie verweten. "Stukken zijn vertrouwelijk en alleen Economische Zaken weet waarover het gaat", klonk het in Nederland. Bovendien worden de onderhandelingen voor alle EU-landen door de commissaris voor Handel gevoerd (voorheen de Franse socialist Pascal Lamy, nu de Brit Peter Mandelson van Labour), waardoor het de verschillende parlementen moeilijk wordt gemaakt om democratische controle uit te oefenen. De WHO reageerde door elke vorm van geheimhouding met klem tegen te spreken en publiceerde in 2001 *GATS - Fact and Fiction*. Daarin wordt benadrukt dat "de leden zelf onderhandelen en vrij zijn om al dan niet verbintenissen aan te gaan en de mate van hun engagement te bepalen". Het transparantiebeginsel in het GATS moet daarbij een zo ruim mogelijke participatie verzekeren.

Hoogleraar internationaal recht Jan Wouters pleit daarom voor "voortdurend nauwgezet overleg met de inzake onderwijs bevoegde overheden en dat er periodiek zo ruim mogelijke consultaties worden gehouden met alle *stakeholders*". De onderhandelingsronde mag dan al afgesloten worden, voor de discussie is dat duidelijk nog lang niet het geval.

Meer info op:
www.esib.org
www.lsvb.nl
www.internationallaw.be

WHO

Ontstaan: 1 januari 1995

Zetel: Genève

Jaarbudget: 160 miljoen Zwitserse frank (ongeveer 100 miljoen euro)

Directeur-generaal: Supachai Panitchpakdi (Thailand)

Structuur: 160 stafleden, *Ministerial Conference* (1/twee jaar), *General Council* (enkele keren/jaar), onderwerpspecifieke *Councils*, comités en werkgroepen.

Aantal leden: 148, goed voor 97% van de wereldhandel

Laatste nieuwe lid: Cambodja, oktober 2004

Toekomstige leden: 30 landen in onderhandeling

www.wto.org

Volgende week verschijnt het tweede deel. Daarin gaan we na wat de mogelijke impact van GATS op het Vlaamse onderwijs is en belichten we de discussie verder.

Trollen en sciapoden

Tegenwoordig vind je op www.mappy.be met een muisklik je juiste bestemming. Het is niet altijd zo simpel geweest, getuige de lange geschiedenis van de (wereld)kaart. Met de tentoonstelling *Monumenta Cartographica* geeft de Centrale Bibliotheek een overzicht van 'de kaart' in al zijn gedaanten, vanaf de oudheid tot de 16e eeuw.

Clara Vanmuysen

De tentoonstelling is tweeledig: enerzijds kan je er de facsimile's (kopieën naar origineel) van oude kaarten vinden, anderzijds wordt de eigen collectie van de K.U.Leuven uit de doeken gedaan, door het tentoonstellen van werken die aanleunen bij de facsimile's in het bijzonder en de cartografie en kosmografie in het algemeen.

De Centrale Bibliotheek pakt het derde jaar op rij uit met een kaarttentoonstelling, vorig jaar werden zo bijvoorbeeld oude ataskaarten van Canada tentoongesteld. Cartografie is dan ook een zeer dankbaar expositieonderwerp. Aan de hand van eigentijdse kaarten kan je

immers het wereldbeeld van de generatie van toen afleiden. Zo merken we dat de Heilige Stad, Jeruzalem, heel vaak als navel van de wereld — in het midden van de kaart — wordt voorgesteld. Naast de Heilige Stad prijkt ook het Aards Paradijs op heel wat kaarten: in een uithoek is er een soort ommuurd grasveldje met Adam en Eva erin. Opvallend op de tentoongestelde kaarten zijn ook de *sciapoden*, de wezens met een grote voet om boven het hoofd te houden, waarvan de middeleeuwer dachten dat ze het zuidelijk halfrond bewoonden. Op een wereldkaart met de nieuwe continenten zit in Brazilië een prachtig geschilderde papegaai. En om dit legertje bijbelse en andere voorbijgangers compleet te maken, wordt in de buurt van Denemarken een allusie gemaakt op de daar wonende trollen.

Op de tentoonstelling wordt duidelijk dat niet elke kaart zomaar een kaart is. We kunnen een duidelijke driedeling maken tussen de oudere *Mappae Mundi*, wereldkaarten die geen geografische waarde meer hebben, maar die als historische bron des te meer gelden door de afbeeldingen van historische plaatsen uit het Christendom. Sommigen zijn naar het Zuiden, anderen naar het Noorden georiënteerd. In de tweede plaats zijn er kaarten

tentoongesteld met een net van lijnen erop: de zogenaamde portulaankaarten. Deze kaarten zijn zeekaarten in de enge zin van het woord en dienen om schepen langs kusten te navigeren (de Atlantische zeevaart komt pas na de ontdekking van Amerika echt op gang). Genua en Catalonië zijn belangrijke productiecentra voor deze kaarten. Tenslotte zien we het nieuwe continent verschijnen op de derde soort kaarten, die de nieuwe kennis van de Spanjaarden en Portugezen bundelt.

In de catacomben van de Centrale Bibliotheek blijkt zich een schat aan middeleeuws boekmateriaal te bevinden, zo getuigen de vele vergeelde perkamentvellen en oude drukken. Het werk van Gemma Frisius, die aan de Leuvense universiteit studeerde en daar de grondslag legde voor de driehoeksmeting, vinden we in verschillende edities terug. Ook het laatmiddeleeuwse reisverhaal van Bernhard von Breydenbach, met vele illustraties van zuiderse steden zoals Venetië en Rhodos, valt te bewonderen. Von Breydenbach ging op bedevaart naar Jeruzalem en maakte daarbij vele aantekeningen van de plaatsen die hij op zijn land- en zeereis aandeed.

BABYLON ORGANISEERT COLOMBIAANSE WEEK

Dakloos in Colombia

Colombia staat niet meteen bekend als een toeristische trekpleister. De burgeroorlog maakt onnoembaar veel slachtoffers en dwingt families op de vlucht te slaan voor het geweld. De *Fundación Niños Desplazados* probeert de dakloze kinderen op te vangen.

Vera Derycke

Babylon organiseert voor de tweede maal op rij een 'Semana Colombiana' om Colombia en de *Fundación Niños Desplazados* (FND) in de kijker te zetten. De stichting geeft voornamelijk psychologische steun en onderricht aan dakloze kinderen, want voor huisvesting heeft ze niet genoeg financiële middelen. De FND opereert in Armenia, een stad ten westen van Bogotá. Jean-Pierre De Meerleer Sánchez, student Romaanse Talen, is medeoprichter van de Fundación.

Jean-Pierre De Meerleer Sánchez: «Door het gewapend conflict verhuizen vele families ofwel naar de grensgebieden, bijvoorbeeld met Panama, ofwel naar de grootsteden, die wij 'invasiezones' noemen, en waar de families in de sloppenwijken terecht komen. Het gevaar is dat de kinderen in een gewelddadig milieu opgroeien en niet naar school kunnen gaan.»

De burgeroorlog in Colombia was vroeger een *hot item*, maar nu hoort men daar weinig meer van. Toch is de situatie er niet op verbeterd. In 1995 schatte men het aantal gedwongen verhuisde personen op 750 000, of één op 50 Colombianen. Daarvan is 55% jonger dan 18, wat betekent dat zo'n 412 500 kinderen met hun families op de vlucht geslagen zijn onder druk van het geweld van de guerrilla en de paramilitaire groepen (ontvoeringen, bedreigingen, moorden...). Het belangrijkste gevolg is de vermindering van de levensstandaard en het wegvallen van onderwijs.

Snotbollen

Jean-Pierre: «Colombia staat vooral bekend voor het enorme straatkinderenprobleem, maar de organisaties die zich daarmee bezig houden, dweilen meestal met de kraan open. Wij willen met ons project een verschil maken. De FND houdt zich bezig met de dakloze kinderen én hun families. Het belangrijkste is dat die kinderen terug naar school gaan.»

«De Semana Colombiana wil niet in de eerste plaats geld inzamelen, omdat de mensen de laatste tijd al genoeg om geld gevraagd zijn met *Tsunami 12-12*. Nu willen we vooral het project bekendmaken. De FND bestaat pas twee jaar.»

Tom Pierré (Vice-preses Romaanse): «Vorig jaar heeft Romania ook een Colombiaanse week georganiseerd. In plaats van twee feestweken organiseerden wij één feestweek en één benefietweek. Met de samensmelting van Romania, Germania en Klio wilde elke kring bepaalde tradities bewaren, voor Romania was dat onder andere de benefietweek. Doordat wij Jean-Pierre kennen, weten we zeker dat het geld goed terecht komt.»

«Dit jaar pakken we het grootser aan met allerhande lezingen, een Folklore Fiesta, een kunstexpositie, een debat, een conferentie, een Gran Fiesta Colombiana (18 maart in Lido) en een Fiesta Tropical (22 maart in Albatros). Het grootste deel van deze activiteiten zijn gratis. In Alma verkopen we fruitpakketten (2euro/stuk) met "snotbollen" (granadillas), bananitos, physalis... zodat men het Colombiaanse fruit leert kennen én de FND steunt. De activiteiten lopen van 17 tot 25 maart.»

Voor het programma van de Semana Colombiana en verdere informatie over de FND: www.fndcolombia.tk.

NIEUW CULTURBELEID EN VRAAG NAAR DUIDING

Staten Generaal als opstapje

Naar aanleiding van een nieuwe beleidsnota van cultuur organiseert de K.U.Leuven een info-avond. De 'Staten Generaal van Cultuur' moet de werking en visie achter het project duidelijk maken. Geïnteresseerden kunnen al hun vragen kwijt op donderdag 17 maart in de promotiezaal van de universiteit.

Maarten Goethals

Jan Amand: (cultuurcoördinator K.U.Leuven) «Het hoofddoel van de Staten Generaal is informeren. Zo willen we de culturele actoren van de K.U.Leuven vertellen hoe cultuur aan de K.U.Leuven in zijn werk gaat en welk beleid daar achter schuilt. Tevens biedt een dergelijke Staten Generaal ons de gelegenheid een database van culturele organisaties en geïnteresseerden op te bouwen.»

«Zowel de beleidstekst als de werking van de Commissie Cultuur, de Adviesraad Cultuur en Kultuurraad (Kura) worden uit de doeken gedaan. Voorts zullen we heel wat praktische info geven. De Dienst Cultuurcoördinatie wil immers studenten en personeel gidsen doorheen het uitgebreide cultuuraanbod in Leuven. Zo zullen we die avond advies geven over lokalenreservaties, promotie, logistieke hulp en de mogelijkheid om subsidies te krijgen via de Commissie Cultuur.»

Veto: Is de Staten Generaal een eenmalige infosessie of één uit een reeks?

Amand: «Voorlopig is dit een eenmalige infosessie, maar het is wel de bedoeling ze

jaarlijks te herhalen. We zouden er mee willen beginnen in oktober. Zo zouden we aan het begin van ieder academiejaar de werking van de verschillende culturele organen aan de K.U.Leuven kenbaar kunnen maken en alle culturele actoren binnen onze Alma Mater in kaart kunnen brengen.»

Vormingsopdracht

Veto: Van wie ging de vraag naar een cultuurbeleidsnota uit?

Amand: «De Commissie Cultuur heeft de nota afgewerkt, nadat eerder al de dienst Cultuurcoördinatie en de adviesraad ontwerpdocumenten gemaakt hadden. De Commissie achtte het immers nodig om een beleidsdocument te hebben, van waaruit aan de K.U.Leuven cultuurparticipatie en —vorming gestimuleerd worden.»

Veto: Wat kenmerkt de nieuwe beleidsnota?

Amand: «Cultuur aan de universiteit heeft zowel te maken met de academische als de persoonlijkheidsvormende opdracht van de universiteit. De beleidstekst probeert een wetenschappelijke kijk op cultuur te ontwikkelen en deze kritische houding in te schakelen in het brede vormingsproject van de K.U.Leuven. Cultuur aan de K.U.Leuven is dan ook geen vrijblijvende bezigheid, maar maakt deel uit van de grote vormingsopdracht van de universiteit. Cultuur is complementair aan onderwijs en onderzoek en treedt er mee in wisselwerking.»

Meer info: Cultuurcoördinatie K.U.Leuven, 016/32.03.40, cultuur@kuleuven.be

Een leven in beelden

Heel wat studenten hebben tegenwoordig een digitale camera. Sommige houden zich zelfs iets professioneler bezig met digitale fotografie en plaatsen hun foto's op een fotoblog op het internet.

Ralf Eicker

Veto: Hoe zijn jullie begonnen met fotograferen en fotobloggen?

Kim Vanthoor: «Wanneer mensen mij vroeger fotograferden, vond ik dat nooit leuk; ik stond niet zo graag voor de camera. Ik ben er dan maar achter gaan staan en zo is het begonnen. Het is een soort schuilplaats. Ik maak al foto's sinds ik zes jaar ben. Toen had ik van die speciale filmrolletjes die je in heel weinig winkels vond.»

Katrien Van de Velde: «Ik heb altijd al graag gefotografeerd. Een goed jaar geleden heb ik mij een digitale camera aangeschaft en mijn foto's op een fotoblog gezet. Daarvoor had ik al een tekstblog en dus al wat internetervaring.»

Stoffel Van Eeckhoudt:

«Ik ben al tamelijk lang bezig met het internet en twee jaar geleden ben ik begonnen met fotografie. Ik had toen een camera met een spiegelreflex. Daarna ben ik op een digitale overgeschakeld. Zo een fototoestel heeft een veel groter gemak: je kunt zoveel foto's maken als je wil en je hoeft ook geen filmrolletjes meer te kopen. Ik verzamel wel antieke analoge foto's. Ik heb er nu ongeveer tien die allemaal gebruikt zijn en nog steeds werken.»

Veto: Wat komt er in aanmerking om te fotograferen?

Katrien: «Tijdens de examens waag ik me wel eens aan een zelfportret, maar ik fotografeer van alles. Onze kat is bijvoorbeeld een gewillig slachtoffer.»

Stoffel: «Ik hou er wel van om mensen te fotograferen. Als

ik mijn portretten moet definiëren, zou ik ze kunstzinnig-abstract noemen. Ik heb ook een paar zelfportretten op mijn fotoblog staan, maar die zijn tot stand gekomen bij gebrek aan een ander onderwerp (*lacht*).»

Toegankelijk

Veto: Hebben jullie altijd een camera bij of gaan jullie doelbewust op fotojacht?

Kim: «Het is een combinatie van beide. Soms zeggen mensen je: "Doe het maar", wanneer ze zien dat je hen wil fotograferen. Ze vragen dan ook je email-adres om de foto te kunnen krijgen.»

Stoffel: «Ik probeer wel eens mensen aan te spreken, maar het komt er nooit van...»

Veto: Wat is de bedoeling van zo'n fotoblog?

Kim: «Het is gewoon tof om je foto's op die manier te kunnen bewaren. Je doet het toch vooral voor jezelf.»

Stoffel: «Ja, dat zie ik ook zo. Ik wil ook mensen mijn blog zelf laten ontdekken. Daarom maak ik er niet echt reclame voor. Tot nu, natuurlijk (*lacht*). Als mensen de blog goed vinden, komen ze wel terug.»

Veto: Is fotobloggen moeilijk?

Kim: «Nee, de site van Photoblog is heel toegankelijk. Je gaat er zo ver in als je zelf wil. Je kunt bijvoorbeeld heel goedkoop een muziekje bij je foto's zetten. Of je kunt ze een beetje bewerken, zodat ze iets beter worden. Je steekt er ook zo veel tijd in als je zelf wil. Soms post ik verschillende foto's per dag en op andere dagen helemaal niets.»

Katrien: «Fotobloggen wijst inderdaad zichzelf helemaal uit. Ook fotograferen heb ik zelf geleerd, ik heb nooit een boek over digitale fotografie gelezen.»

Familiefeestjes

Veto: Wat vindt jullie omgeving van je hobby?

Katrien: «Mijn vrienden zijn heel positief over mijn foto's, behalve wanneer ik hen begin te fotograferen. Op familiefeestjes is het geen probleem om te fotograferen, daar maakt toch bijna iedereen foto's.»

Veto: Wat betekent fotografie voor jullie?

Katrien: «Een foto kan natuurlijk iets weergeven van hoe je jezelf op een bepaald moment voelt. Dat is dan mooi meegenomen, maar ik doe het vooral voor het esthetische.»

Stoffel: «Voor mij zijn foto's als een dagboek. Ze zijn een registratie van wat ik meemaak. Ze vertellen mijn leven, maar dan in beelden.»

Veto: Heeft er iemand van jullie verdere ambities in de wereld van de fotografie?

Katrien: «Nee, je rolt er vanzelf in en je begint foto's te maken. Ik vind het gewoon leuk om ermee bezig te zijn, maar daar stopt het. Als iemand mij ooit opmerkt, dan sta ik daar wel voor open.»

Stoffel: «Ik heb er wel eens aan gedacht om naar het conservatorium te gaan, maar het is bij die gedachte gebleven. Ik voel me eveneens prima op de manier waarop ik er nu mee bezig ben.»

Kim: «Nee, niet echt. Enkel tijdens de examens (*lacht*).»

De fotoblog van Katrien vind je op www.photoblog.be/twinkeltje, die van Kim op www.photoblog.be/kimmiekim. Stoffels fotoblog is te vinden op <http://blog.cartel82.org/>.

TECHNISCHE WEBLOG OOK NUTTIG

Zoeloe zoekt open standaarden

Niet alle blogs zijn persoonlijke creaties waarin men het wel en wee van een mede-Belgie in zijn natuurlijke habitat kan volgen of snedige politieke commentaar kan lezen. Er bestaan ook pagina's op het net die worden volgepost met – jawel – nuttige informatie. Bijvoorbeeld een blog van en voor mensen die werken aan eenzelfde doel. Eén van die weblogs suist onder de zonnige naam Zoeloeip tegen hoge snelheid over de informatiesnelweg met aan het stuur Bart Vanbrabant, twintig en student burgerlijk ingenieur.

Evie Ruymbeke

Veto: Wanneer zette je je eerste stappen in de wereld van het bloggen?

Bart Vanbrabant: «Ik ben vorig jaar in oktober met deze blog gestart. Vooral omdat ik met enkele tests bezig was voor een project, waar ik nergens op het internet informatie over vond. Daarom heb ik die tests zelf gedaan en dan op mijn blog gezet, zodat andere mensen die dezelfde informatie nodig hebben ze kunnen gebruiken.»

Veto: Waarom heb je een blog?

Bart: «Het hoofddoel is dingen die ik op internet tegenkom en die mij interessant lijken, bij te houden, zodat ik ze later terug kan vinden. Ook als ik een idee heb, zet ik dat online zodat ik het nog weet als ik het nodig heb, of althans makkelijk kan opzoeken. Bovendien test ik het systeem ook. Het bewijst immers nu haar nut, maar het zou evengoed kunnen dat ik — als ik niet meer post — de blog van het net haal.»

«De blog is in mijn geval vooral functioneel. Ik werk sinds enkele maanden immers mee aan een project inzake open standaarden (open standaarden verwijzen naar de zogenaamde vrije software zoals het besturingssysteem Linux en de webbrowser Mozilla Firefox, er) Ik maak daar pakketten voor. Gebruikers kunnen deze software makkelijk op hun besturingssysteem Fedora Linux installeren. Wanneer ik een nieuwe versie van deze pakketten uitbreng, dan post ik dit in een categorie eAccelerator. Gebruikers kunnen dan via een de rss feed (Really Simple Syndication of Rich Site Summary. Dit komt erop neer dat informatie vanop een site beschikbaar wordt gesteld zodat deze kan worden opgeroepen via een browser (Mozilla) of een andere website, DeStandaard-online) voor eAccelerator volgen of er nieuwe releases zijn en zo hun software updaten.»

Veto: Je blog is geen gedigitaliseerde versie van je dagboek?

Bart: «Ik heb zelfs nooit een dagboek gehad. Ik vind ook niet dat je je dagboek moet gaan

uitschrijven op het internet. Een blog moet iets zijn waar je dingen op zet die interessant zijn voor jou en waarvan je denkt dat mensen met dezelfde interesses er ook iets aan hebben.»

Veto: Je post in het Engels. Waarom?

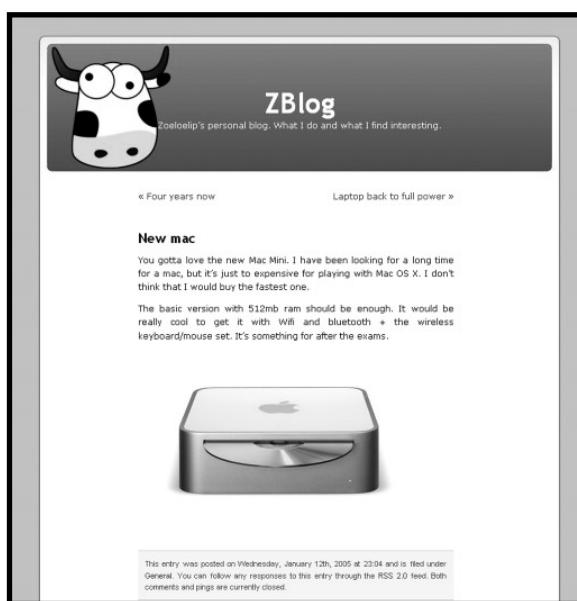
Bart: «Omdat Engels nu eenmaal de taal is van het internet en het Nederlandse taalgebied zo klein is. Als ik iets technisch schrijf dan zijn er maar een handvol Nederlandstaligen die daar iets aan hebben. De kans dat die mensen ook Engels spreken is trouwens erg groot. Een andere reden is dat er in mijn studierichting sowieso al weinig geschreven moet worden, laat staan in het Engels. Ik schrijf in het Engels om die taal een beetje te onderhouden. Lezen in het Engels doe ik genoeg, maar schrijven niet. Ik ben nooit een uitbinker geweest in het schrijven van opstellen, maar ik vond dat best wel fijn. Als we nu iets moeten schrijven is het altijd een technisch zakelijk rapport en met mijn blog kan ik ook wel eens iets anders neerpennen.»

Veto: Heb je veel bezoekers?

Bart: «Eigenlijk niet. De bezoekers worden automatisch bijgehouden via webstatistieken. Toen ik vandaag ging kijken schrok ik er toch wel van dat er al zoveel bezoekers zijn geweest.»

Veto: Vanwaar de leuke naam Zoeloeip?

Bart: «Het is eigenlijk gewoon een bijnaam die ik had toen ik vijftien jaar was. Bij een optreden was er iemand met zijn hoofd tegen mijn onderlip gesprongen waardoor mijn tand in mijn lip een hele wonde had geslagen. Hierdoor was mijn lip dik en gezwollen. Dat was rond de tijd dat ICQ en IRC (Internet Relay Chat, er) opgang maakten onder tieners en iedereen een originele nickname wilde hebben. Zoeloeip leek mij wel iets, vandaar de naam. Op mijn weblog gebruik ik deze naam vooral om wat anonimiteit te kunnen behouden. Maar ik ben tegenwoordig eigenlijk vaker actief onder mijn eigen naam dan onder Zoeloeip.»

Het project in verband met open standaarden waaraan Bart meewerkt vind je op

<http://www.eaccelerator.net> en www.openstandaarden.be. Info over rss feeds:

<http://w.standaard.be/algemeen/services/rss/index.asp>. Tips van Bart voor beginnende bloggers:

<http://www.blogger.com/start> en <http://www.livejournal.com/>

KAK EENS OP DE KRING

"Onze naam is niet gekozen om Politika te kloten"

"Carla! Carla! Carla kaka!" We vloeken allemaal wel eens op iemand die we minder graag zien komen. Met het internet als uitlaatklep is niemand nog veilig om op een virtuele manier eens goed uitgekakt te worden. Wij vonden een voorbeeld op het web en spitte het voor jullie uit.

Robin Broos

"Het Politika-forum telt dankzij ons 59.785 berichten minder," prijkt er op www.politikak.be. Maar wie zijn de leukerds die deze webstek registreerden en er een spin-off van het originele Politika-forum op plaatsten? Via de digitale weg namen wij contact met Stefaan Van Damme, een van de moderatoren.

Veto: Jij bent dus een pol-en-socstudent.

Stefaan Van Damme: «Nee, ik heb zelfs nooit aan de K.U.Leuven gezeten. Ik kende per toeval de webmaster van de Politika-website. Hij vroeg me eens te gaan kijken op het forum waar ik me dan op heb ingeschreven. Ik heb daar eigenlijk niets

gepost tot ik het een dik jaar geleden weer bezocht uit verveling. Het Politika-forum bestaat uit een aantal categorieën, waaronder de sectie 'laat je gaan'. Dat is eigenlijk de categorie waar het meeste ambiance in was en waar het meest in werd gepost. Na een tijdje gepost te hebben groeide het idee om met de mensen van het Politika-forum een meeting te organiseren. Die werd gehouden in een lokaaltje boven het Politika-Kaffee. Na die meeting werd er eigenlijk alleen nog maar meer gepost.»

Veto: Goede vrienden dus, waarom dan een afsplitsing?

Stefaan: «Het werd eigenlijk bijna een soort chatbox wat volgens sommige Politika-moderatoren een beetje onoverzichtelijk werd in 'laat je gaan'. Op een zekere dag vroeg DeZi van het forum of we dan geen eigen forum konden starten waar we naar hartelust konden zeveren zonder de rest al te veel te storen. Zo gezegd zo gedaan, ik had toch wat webspace over. Het enige wat we nog moesten verzinnen was een naam. Het was Mintzkow die met de naam Politikak op de proppen kwam. Een kennis van hem had ooit per ongeluk die naam in zijn URL-balk ingetypt. De naam is dus helemaal niet gekozen om Politika te kloten, maar het klonk lekker, en

aangezien sommige moderatoren ons zelf hadden gevraagd om maar een ander forum op te starten zagen we er geen graten in.»

Veto: Wat is dan het verschil met jullie vorige webstek?

Stefaan: «Op Politikak mag eigenlijk ongeveer alles, er zijn wel drie moderatoren maar die hebben tot nu toe geen werk. Enkel als er iemand echt vervelend doet wordt die op de vingers getikt. We proberen ook geregeld meetings te organiseren, om de mens achter de forummer te kennen en ik denk wel dat ik mag stellen dat de harde kern posters op het forum ook in het echt een bende vrienden is.»

Veto: Jullie leven dus niet in vete tegen Politika?

Stefaan: «Af en toe komen we wel eens in conflict

met Politika, maar dat is dan meestal om volgens ons - terecht commentaar hebben op Politika-activiteit. Omdat die commentaar iemand van Politikak komt kunnen ze dat maar matig appreciëren. Het kan natuurlijk zijn dat de mensen van het Politika-forum andere visie hebben op de afsplitsing (lacht).

Zoals het bij correcte onderzoeksonderzoek hoort, wilden ook wij beide klokken horen kloppen op het Politika-verhaal, al bleef vorige week de klok aan de kant van Politika uit.

DE WONDERE WERELD VAN MULTIMEDIAPRODUCTIE

Leve Kenny en Ruth

Communicatiewetenschappers onder ons kunnen het praktijkvak multimediatproductie kiezen. Dit vak leert de studenten allerhande websites bouwen, gaande van sites over de cv van een student tot sites over een tuincentrum. Wie zijn de studenten achter deze sites? En wat doet hen voor dit vak kiezen?

Sophie Beyers

We hebben met Max en Bruno afgesproken in het gloednieuwe mediacentrum. Zij zijn twee van de drie makers van www.databunk.be, een site over een elektronisch muziektrio, waar ze beiden deel van uitmaken. Het eerste wat opvalt bij het openen van de site is een pianootje van Fisher Price, een instrument van de groep. De pianotoetsen leiden je doorheen de site. Via de mi kom je bijvoorbeeld bij de discografie, terwijl je voor het gastenboek bij de sol moet zijn. Geïnteresseerden kunnen cd's, T-shirts en een afspraak met de groepsleden bestellen. De virtuele verkoop van de cd's en T-shirts staat nog niet volledig op punt, maar de *date-a-bunk* loopt al op volle toeren.

Veto: Was dit jullie eerste ik-bouw-zelf-een-site-ervaring?

Max: «We hadden nog geen ervaring met zulke templates, maar wel met voorgemaakte sites met een voorbeeldlay-out.»

Noteren

Veto: Waarom hebben jullie dit vak gekozen?

Bruno: «Het is handig als je er iets van kent, bijvoorbeeld wanneer je dingen voor je vrienden online wil zetten.»

Veto: Waren de lessen voor iedereen toegankelijk?

Bruno: «Je leert de basis. Maar het is de bedoeling dat je er zelf ook nog aan werkt. Het moeilijkste is om de site te doen functioneren.»

Max: «Inderdaad. De site online zetten is echt niet gemak-

kelijk. Daar gingen ze iets te snel over. Er is ook geen cursus.»

Bruno: «Nee, en tijdens de les kon je niks noteren, omdat je voortdurend moest meedoen.»

Veto: Heb je meer werk voor zo een vak?

Max: «Je steekt er veel uren in, maar het is leuk. Zo leuk zelfs dat het een hobby is geworden. En je mocht voortdurend iets gaan vragen aan Kenny en Ruth (*de docenten, red.*), die zich dan direct vrijmaakten. De dagen voor de deadline zaten ineens alle studenten heel der dagen in het mediacentrum voor hulp. Kenny vond dat leuk.»

Bruno: «Ja, ze verdienen echt een compliment. Maar soms hadden ze wel ineens 'vergadering'.»

Veto: Hebben jullie al feedback gekregen?

Bruno: «Na het maken van de individuele sites hebben we wat algemene opmerkingen gekregen. Een aantal sites werden er lukraak uitgenomen en besproken. Enkele studenten waren gebuisd. De punten van de groepsites hebben we nog niet gehad, maar iedereen was zeker geslaagd.»

Max: «De feedback was niet zo technisch gericht. Het ging vooral om de lay-out. Alles moest in zo weinig mogelijk aantal links bereikbaar zijn. Het moest gebruiksvriendelijk zijn.»

Rebellen

Veto: Gaan jullie verder met deze materie?

Bruno: «Ja, ik wil me echt verdiepen in Flash. Ik was erover bezig tegen iemand en die heeft me er spontaan een heel dik boek over gegeven. Websites zijn dé toekomst, het is echt het nieuwe medium en het is gratis!»

Veto: Vinden jullie je eigen site de beste?

Max en Bruno: «Ja!»

Veto: Van wie kwam het keyboard-ideetje?

Bruno: «Van Max.»

Max: «We wilden eigenlijk dat er muziek uit dat pianootje kwam. Dat mocht niet, want Mozilla-mensen kunnen dit geluid niet afspelen.»

Veto: Jullie volgden braaf de regels.

Max: «Nee! Eigenlijk moest je bij het openen van je site uitkomen op de homepage. Dat is bij onze site niet het geval. Wij hebben eerst een index waarop je kan kiezen of je de site in hetzelfde of in een ander venster opent.»

Bruno: «Wij zijn echte rebellen, maar onze site is voor een specifiek publiek. Ze is niet bestemd voor de gemiddelde patattenverkoper, dus dan is het toch normaal dat we niet alleen aandacht geven aan gebruiksvriendelijkheid?»

Veto: Zijn jullie nu nog bezig aan de site?

Bruno: «Ik heb hem vandaag nog geüpdated. Als we afstuderen aan de K.U.Leuven wordt de site verwijderd, maar tegen dan zijn we beroemd genoeg voor een site waar we zelf eigenaar van zijn (*lacht*).»

Multimediatproductie is een keuzevak voor de licentiestudenten van communicatiewetenschappen. Het vak staat onder leiding van professor Dirk De Grooff. Hij beperkt zich echter tot de inleidende en de

afsluitende les en de beoordeling van de gemaakte websites. De rest van de lessen, één over het programma Photoshop over DreamWeaver, wordt verzorgd door Ruth Van Damme en Kenny Verbeke. Ze vinden plaats in het erg mooi mediacentrum dat onder Alma2 gevestigd is. Het is van de bedoeling dat de student zelf aan het werk is. Ze moeten een persoonlijke site en één met een aantal medestudenten maken. Daarbij kunnen zij steeds beroep doen op de bereidwillige medewerking van Ruth en Kenny.

Voor de andere kant van het verhaal, gaan we te rade bij de docenten. Ze vertellen ons dat de cursus bedoeld is voor studenten die echt van nul moeten beginnen. Uit ervaring weten ze dat studenten er echt iets aan hebben. Sporadisch krijgen ze mail van een afgestudeerde student die hen bedankt om de leerstof kan gebruiken op het werk. De evaluatie door professor De Grooff, maar Ruth en Kenny hebben degelijk iets in de pap te brokken. Ze geven hun advies aan de prof en wanneer ze niet akkoord gaan met een punt, is dat bespreking vatbaar.

Kapper

Ruth en Kenny hadden dit jaar alleen maar paar ervaringen met het vak en hebben niets dan lof van de studenten. De samenwerking liep erg vlot en de hoer aan vragen viel goed mee. Er is geen enkele site die slecht is. Wanneer we vragen naar welke site er uitsprong, spontaan een vijftal sites op. De site van databunk zit er niet tussen. Kenny daarentegen antwoordt dat hij de databunk site één van de betere vond. «Het was eens iets anders, galdus Kenny.»

We hebben alle persoonlijke sites eens doorgenomen en zitten echte pareltjes tussen. Een aantal studenten hebben deze opdracht reclame gemaakt voor een zaak, vermen van iemand die ze kennen. Op de site van kapper Henk is heel wat bij over zijn technieken: «Alles wat Henk hor knipt, controleert hij verticaal.»

Een andere opvallende site is die van de webstylist. Enkele kledingtips, kan je je aan een heuse test wagen. bevat vragen zoals 'Hoe zou je de vorm van je ben schrijven?' Na vijf vragen is de test al afgelopen. De lo het meest aan bod kwam bij jouw antwoorden, verwi jouw type figuur. We eindigen jammer genoeg op type spierwitte vrouw met dikkere heupen. Handig, zo een weten we tenminste hoe we er eigenlijk uitzien. Op spie je niet meer vertrouwen.

Ten slotte is er de site van Tanja. De homepage verve ons met: «Welcome to the world of Tanja». Wie geïntere in de ouders van Tanja, kan een foto van hen bewond de link 'foto's'. Veel plezier.

Meer informatie over het vak vind je op de link

<http://www.kuleuven.ac.be/com/mediac/liccomwet/practicum/does.h>

(foto Pieter Baert)

BREAKING NEWS: NIET-STUDENTEN OOK CREATIEF OP HET WEB

Vakidioten, exhibitionisten en motorrijders

Het televisieprogramma *Het eiland* heeft de afgelopen weken het cliché gevoed van de werknemer die achter zijn bureautje wat lummelt en met duizend en één zaken in de weer is behalve met zijn werk. Je kunt je dus best inbeelden dat het er aan de K.U.Leuven net zo aan toegaat. En wat blijkt? Dat lummelen valt best nog wel mee. Sterker nog: er zijn een pak personeelsleden die gepassioneerd zijn door hun vak en een deel van hun vakkennis op het web zetten.

Bram Delen

Oftalmologie, klassieke letteren of informatie-economie, over elk gebied kan je wel iets terugvinden. De meest in het oog springende — en ook één van de meest professioneel ogende sites — is deze van Stef Craps, die enkele literatuurvakken geeft in Leuven en Gent. Zijn webstek is een vreemde mengelmors van professionele en persoonlijke gegevens. Naast de formele richtlijnen die hij zijn studenten meegeeft, vertelt hij ook over zijn hobby's, opgelopen oogafwijkingen en meer leuks. Voor de exhibitionisten onder ons: zeker doen. Zou Craps naar zijn website verwijzen als hij les geeft? Waarschijnlijk wel, want je kunt er als student een lijst met topics selecteren. En is het dan zijn bedoeling om via de fraaie vormgeving onschuldige studentes te verstrikken in zijn web door hen te vertederen met openheid over zijn privé-leven? Onze fantasie slaat op hol, dus we laten het hier best bij.

Trouwens genoeg gepalaverd over die hardwerkende, gepassioneerde vakidioten. Hen zien we wel in de les — vooraan in de aula wel te verstaan. Waar zitten de uitzonderingen die tijdens hun werkuren sites ineenknutselen die in de verste verte niet met hun job te maken

hebben? Het meest populaire thema bij het personeel is: popmuziek. Jawel, de student wordt in zijn coole hipheid bedreigd door de *homo faber*. Wij vonden een heuse portaalsite voor popmuziek: een hele resem aan poptijdschriften, naslagwerken en andere elektronische *popbronnen* passeerden de revue. Een flink deel van het personeel speelt trouwens in een bandje. Eén daarvan willen we jullie niet onthouden, want het is een erg fraai adres: perswww.kuleuven.ac.be/~u0016732/wayhigh/.

Schapenvachtje

Er wordt ook wat afgesport door het personeel: rotsklimmen, diepzeeduiken, mountainbiken en motorrijden. Prachtige foto's van een motorrijder op vakantie kan je vinden op: <http://perswww.kuleuven.ac.be/%7Eu0039275/>. Helaas ontbreekt elk spoor van de maker van de site, behalve de foto's en de slagzin: "Op een dag vind je de hobby van je leven, en dan ben je weg natuurlijk" is er niets terug te vinden. En voor wie sporten er te veel aan is, kan altijd op bezoek bij Josse op perswww.kuleuven.ac.be/~u0000727/vermageren/index.htm. Zijn site loopt over van de dieettips, maar hij waarschuwt wel dat hij geen dokter of diëtist is: "Het zijn gewoon mijn persoonlijke nota's met ervaringen en bevindingen die mij geholpen hebben in mijn strijd tegen overgewicht." Uiteraard zijn er ook de klassieke *before and after* foto's te vinden.

Tot slot willen we jullie de naam Bart Duriez niet onthouden. Deze ontwikkelingspsycholoog zette enkele van zijn fotoalbums online. Niet zijn vakantiefoto's wel te verstaan. Ook niet zichzelf als baby op een schapenvachtje. Volgens een van onze fotografen was zijn site meer dan de moeite waard. Durven wij daar als simpele schrijver tegen in te gaan. Nee toch.

WEBSITE AAN DE K.U. LEUVEN

Toegang tot je schijfruimte in een handomdraai

Iedere student aan de K.U.Leuven, krijgt een e-mail adres toegewezen. Zodra je dat mail-adres in gebruik neemt, beschik je ook over schijfruimte op de webserver. In de eerste plaats worden daar je e-mails op bewaard. Als je via webmail je elektronische berichten raadpleegt, vraag je informatie op vanaf je persoonlijke schijfruimte.

Pieter Baert

Je kan echter meer doen met deze schijfruimte, waarvoor meestal de Engelse term *webpace* wordt gebruikt. Net zoals je eigen computer een harde schijf heeft waar alle bestanden worden opgeslagen, bestaat de webserver van de K.U.Leuven uit een groot aantal harde schijven. Die server staat steeds in verbinding met het internet.

In plaats van een tekst rond te mailen, kan je hem op je webpace opslaan en dan kunnen anderen deze tekst lezen of downloaden. Wanneer je bijvoorbeeld een samenvatting hebt gemaakt voor een cursus, dan kan je die beschikbaar stellen voor bevriende studenten. Dit doe je door het adres waar dit bestand *ghost* wordt aan anderen te geven. Zij surfen er naartoe en zien het bestand staan in een mappenstructuur.

Protocol

De manier om bestanden naar de webserver over te zetten, heet FTP en staat voor *file transfer protocol* of bestandsoverdracht. Om te kunnen FTP'en heb je drie gegevens nodig. Eerst is er de gebruikersnaam en wachtwoord. Dit is je persoonlijke m-nummer en bijhorend wachtwoord, die je ook gebruikt om op KotNet in te loggen. Daarnaast heb je het FTP-adres (*host name*) nodig en dat is voor iedere student hetzelfde, namelijk: ftp.student.kuleuven.ac.be

Concreet zijn er verschillende manieren om bestanden op je webpace te publiceren. Wij bespreken hier enkel de meest eenvoudige methode. We gaan er wel van uit dat je computer werkt met Microsoft Windows.

Over andere technieken, die vaak extra mogelijkheden bieden, vind je meer informatie op de webstek van Ludit. Ook andere nuttige informatie over het gebruik van je schijfruimte, de verschillende regels en de limieten van het gebruik kan je daar terugvinden.

Spontaan

Je opent je Windows Verkenner. Normaal zie je aan de linkerkant de mappenstructuur van je eigen computer. Je kan deze zijbalk steeds oproepen met de 'folders' knop, bovenaan in het menu. Je bladert tot als je in de map zit waar de bestanden staan, die je op je schijfruimte wil plaatsen. Bijvoorbeeld het bestand 'thesis.doc', in de map 'thesis' op je harde schijf.

Bovenaan in Windows Verkenner heb je de adresbalk. Daar type je het ftp-adres in, namelijk 'ftp.student.kuleuven.ac.be'. Spontaan zal er een venster openspringen waar je een gebruikersnaam en wachtwoord moet ingeven. Zorg er voor dat je deze gegevens niet opslaat als je op een gemeenschappelijke computer werkt. Anders geef je de volgende gebruikers toegang tot je persoonlijke webpace en kunnen zij bestanden vernietigen of toevoegen.

Zodra de verbinding met de server tot stand is gekomen kan je bestanden of mappen op je schijfruimte plaatsen. Dit doe je in de map 'public_html', die nu in het rechtervenster van je Verkenner zichtbaar is. Je kan het bestand simpelweg van het ene venster naar het andere venster slepen. Als je het bestand 'thesis.doc' in je rechtervenster ziet verschijnen, dan is het naar je webpace getransfereerd. Vanaf om het even welke computer kan je het weer opvragen, door te surfen naar je schijfruimte. Je persoonlijke adres daarvoor is <http://www.student.kuleuven.ac.be/~m0123456/>. De '0123456' vervang je door je eigen m-nummer.

Alle gegevens vind je op www.ludit.be

BIJNA IEDEREEN KAN EEN WEBSITE MAKEN

De democratisering van het internet

Elke student krijgt van de K.U.Leuven twintig megabyte webruimte. Gratis, en dus geheel naar eigen goeddunken vol te stouwen. Heel wat studenten maken gretig gebruik van de mogelijkheid, maar de manier waarop verschilt al eens. En het blijken niet alleen de nerds van informatica of computerwetenschappen die zich er mee bezighouden.

Gijs Van Gassen

Twintig megabyte, dat kan op verschrikkelijk veel manieren ingevuld worden. Maar voor wie een echte website wil bouwen met voldoende *web credibility* volstaat de aangeboden ruimte niet altijd. Voor een relatief zacht prijsje kan er webruimte van de universiteit worden bijgekocht. Al bij al lijkt die *web credibility* de meeste studenten niet zoveel te kunnen schelen: rommelige en labiel gebouwde websites zijn meer regel dan uitzondering. Sylvester Beauprez verontschuldigt zich op gepaste wijze voor zijn amateurisme: "Excuse us if you are seeing any popups, we don't know where they come from either."

Nog minder kennis is er nodig als je eigenlijk niet eens een eigen site bouwt. Zo zijn er ontstellend veel eenzame studenten die de heilzame werking van een fakbar of faculteitskring nog niet ontdekt hebben. Zij laten hun site doorverwijzen naar hun *looknmeet*-profiel om andere mensen te leren kennen. Gelukkig zijn er ook mensen die creatiever zijn en een echte webpagina uitbouwen, geheel rond hun unieke persoonlijkheid. Al is te begrijpen waarom sommigen zich daar niet aan wagen. Yannick Bomans, Bomi voor de vrienden, getuigt op zijn website: "het amateurisme in het site-maken rijst hier ten berge, ma dast enige soort

scripts da ze ons geleerd hebben!" (*sic*). Dit soort sites is erg nuttig om mensen beter te leren kennen. Jochen Brems liet volgende literaire hoogstandje uit zijn pen vloeien: "Ik heb twee broers, Dieter en Joris, en een hond, Sloefke. Mijn ouders zijn Leo en Gerda." Kijk, daar heb je nog eens iets aan als toevallige voorbij-surfer. Doe Leo en Gerda de groetjes van de Veto-redactie, Jochen!

Sites die niet rond ego's maar rond projecten zijn gebouwd, zien er meestal al wat professioneler uit. Die projecten kunnen virtueel alles zijn: An Winters prijst zichzelf aan als promogirl voor bedrijven, Lien Vanden Broucke toont de architectuur uit haar favoriete tv-series, Eva Ampe probeert mensen tot het boeddhisme te bekeren en zowat de halve studentenpopulatie blijkt in een bandje te spelen of dj te zijn. Sommige studenten schrijven meer tekst over hun thesis op hun site, dan hun thesis zelf ooit zal bevatten. De meer ambitieuze types versieren een goed uitziende project-website met een persoonlijk tintje: ze vertalen alles meteen naar het Engels en plaatsen een cv'tje bij op hun site. Je weet maar nooit of er een potentiële werkgever even komt langs surfen.

Maar de meeste studenten gebruiken hun webruimte gewoon om, zonder speciale website-opmaak, bestanden beschikbaar te maken voor vrienden: oefeningen voor werkcolleges, muziekbestanden, en foto's van uit de hand gelopen kotfeestjes. Dat zijn de sites waar potentiële werkgevers beter niet even langs surfen.

Snuister zelf rond in het (enigszins gedateerde) archief met studentenwebsites: www.student.kuleuven.ac.be/studweb/studweb.html

**WWW.
KRISKRAS
.BE**

**GROEPSREIZEN
VOOR JONGEREN
VAN 18 TOT 30 JAAR**

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. Leuven gesigioneerde artikelen

K.U. Leuven boetiek
Oude Markt 13
B-3000 Leuven
open op wekdagen van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.
tel. +32 (0)16 32 40 16

(advertentie)

KRISKRAS Wedstrijd

3 weken 3 vragen 1 winnaar

Los één van de vragen op die je drie weken lang in Veto vindt en mail je antwoord naar info@kriskras.be vòòr 27/03/05.

De winnaar wordt op 28/03 geloot uit de juiste antwoorden en ontvangt een Kriskrasreischeque ter waarde van 500 euro!

Eén inzending per week per persoon toegelaten.

VRAAG 2:

In welk land kun je met een trein, genaamd 'Tren a las nubes' of 'the railway to the clouds' in de Andes tot op een hoogte van 4200 m raken?

Alle antwoorden zijn te vinden op www.kriskras.be

PROFESSIONELE BACHELOR OPLEIDINGEN

- Bedrijfsmanagement • Biomedische laboratoriumtechnologie • Chemie
- Office management • Onderwijs, Kleuteronderwijs • Onderwijs, Lager onderwijs
- Onderwijs, Secundair onderwijs • Sociaal werk • Toegepaste informatica
- Verpleegkunde • Voedings- en dieetkunde • Vroedkunde

INFODAG

woensdag 16 maart 2005

van 14 uur tot 16.30 uur

www.khleuven.be - 016 39 86 60 - info@khleuven.be

KHLEUVEN ✓ VOEL DE VONK

KATHOLIEKE HOOGESCHOOL LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

5: OCMW

Na vier weken de Leuvense Ring af te schuimen trekken we stadinwaarts om een blik te werpen achter de façade van een opmerkelijk gebouw. Onze weg brengt ons naar het centraal administratiegebouw van het OCMW in de Vesaliusstraat. Omdat de technische dienst en de Remy op een steenworp liggen, hopen we ook hier even binnen te wippen.

Charlotte Bouckaert & Robin Broos

Veto spreekt af met Erik Vanderheiden (1), de voorzitter van het OCMW in Leuven. Om te beginnen gaan we naar het oudste gedeelte van de buurt, dat er al staat sinds 1903 en zich bevindt achter het OCMW gebouw in het verlengde van de Frederik Lintstraat. Dit complex fungeerde vroeger als weeshuis. "Op de plaats waar het administratief gebouw nu staat, was toen een meisjesweeshuis. In 1972 is dat afgebroken en in 1981 is het nieuwe in gebruik genomen," begint Erik. "In het weeshuis sliep men vroeger altijd in grote slaapzalen. Zo zie je dat privacy niet echt van die tijd was." Momenteel herbergen de oude gebouwen die hun tijd wel overleefd hebben nog het *Leuvens strijkatelier* (3) en de technische dienst. Omdat de gebouwen toch niet echt meer zo functioneel zijn, zal deze laatste dienst verhuizen naar Haasrode en zal de huidige site dienen voor gezinswoningen en studentenvoorzieningen. Naast ondersteunende diensten als de technische dienst, steunt het OCMW op drie peilers: woon- en zorgcentra, de thuisdiensten en de sociale dienst. Van het gebouw in de Vesaliusstraat zit (grosso modo) de sociale dienst op het gelijkvloers, ondersteunende diensten op de eerste verdieping en bovenaan zitten de thuisdiensten. "Het typische van dit gebouw is dat het een heel grillige vorm heeft. Dat was dan ook de architectuur van die periode."

In dit administratief centrum valt ons meteen de collegialiteit op. Overal hangen aankondigen van quizavonden of het *start-to-run* programma van het personeel. De individuele bureaus zijn zeer ruim, maar de *landschapsbureaus* waar velen samenzitten in kleine eilandjes, zijn vaak eivol. "We willen graag in de C-vleugel van *de Remy* (2), die het meest tegen het CLT toestaat, een deel van de administratie overbrengen. Momenteel zijn we deze aan het renoveren. Misschien gaan we daar nog dwars een D-vleugel opzetten om meer werkruimte te creëren," hoopt Erik. Doorheen de gangen, maar ook in het bureau van de voorzitter zelf, treffen we kunstwerken van *Factor Y*. Dat is een atelier dat werd opgericht door het OCMW waar mensen in alle vrijheid hun artistieke talenten kunnen botvieren. De democratische instelling van het OCMW bevindt zich vlak naast Eriks kantoor. "We zijn niet voor niets een OCMW. Een raadzaal moet sober en functioneel zijn, niet luxueus." De maatschappelijk werkers hebben hun bureaus op het gelijkvloers. Vele mensen die bij het OCMW aankloppen, willen hun problemen niet aan de grote klok hangen, waardoor de ruimten niet te groot zijn en het publiek maximaal twee medewerkers telt. Vlak aan het onthaal (5) vinden we ook de *kassa* waar mensen hun steun of leefloon kunnen uithalen. De meesten hebben echter een bankrekening, waardoor de functie niet zo actief meer is.

Recht tegenover het OCMW, in de Frederik Lintstraat, staat de Remy. In 1893 stond op deze plaats het eerste rustoord, gefinancierd door weldoener Edward Remy. In 1958 werd dat afgebroken om aan het nieuwe centrum te beginnen. "We hebben net het gebouw afgespoten, waardoor het nu veel mooier oogt," geeft Erik mee. Directeur van dit centrum, Danny Geutjens, voegt zich bij de rondleiding. "Dit gebouw is wat jullie een *rusthuis* noemen, al is de juiste benaming woon- en rustcentrum," aldus Danny. De mensen komen ook steeds later naar hier met een gemiddelde leeftijd van 84 jaar. De minder hulpbehoevende bejaarden zitten in blok A in het verlengde van de straat. De B-vleugel ligt daar dwars op en daar liggen de zwaardere profielen, zoals dementerenden. "We hebben hier een hele mooie binnentuin met een vogelkooi (4 achtergrond) waar de bejaarden uren naar kunnen kijken. Verder is er nog een rookruimte (4) en een cafetaria," weet Erik. Dat laatste kreeg niet voor niets de naam *De Lampet* mee: "Lampetten is drinken in het Leuvens!" Vrijwilligers worden trouwens altijd gezocht om de instelling mee te runnen. "Maar dat is niet om hier de hele tijd mee te lampetten natuurlijk," nuanceert Danny. Er is zelfs een kapsalon aan democratische prijzen. "Alleen voor de bewoners!" Een nieuwe permanent was hier anders spotgoedkoop geweest.

De dametjes die we tegenkomen staan een beetje argwanend tegenover onze fotografe, maar voor Veto willen ze toch graag even poseren. Vele kamers hebben geen sanitaire cel en omdat ook bejaarden hun eisen stellen, zal daar nog verandering in komen. In de recent vernieuwde blok B is het sanitair wel voorzien. Bovendien zijn de kamers ruimer, modern en doen ze ons denken aan een hotel. Blok A is echter kleiner, ouder en zelfs de geur geeft een hospitaalgevoel. "Toch vinden de mensen deze inrichting leuker. Ze nemen zelfs eigen meubelen mee om een thuisgevoel te creëren in de kleine *biskes* wat een aparte leefgemeenschap is van kamers." Zoals gezegd, vele afdelingen zullen over de jaren verhuizen, waardoor deze site nooit meer dezelfde zal zijn. Een project dat gemakkelijks halve de naam *decentralisering* meekreeg. Het OCMW is alvast meer dan we konden vermoeden.

1

2

3

5

4

Unieke kunst of intellectualistische aanstellerij?

Het probleem met moderne kunst is dat het af en toe ingewikkeld kan worden. Dat elitaire imago lijkt veel studenten af te schrikken en hen ervan te weerhouden een project als Ithaka te bezoeken. Doodzonde, want ondanks de soms hoogdravende toelichtingen staan er ook gewoon erg knappe dingen.

Gijs Van Gassen

Toegegeven, het was niet allemaal even indrukwekkend. Wie de hal binnenstapte bijvoorbeeld, kon achteraf tot zijn verbazing lezen in de catalogus dat de ruimte tot kunstwerk omgevormd was. Wie goed keek zag inderdaad dat de ruimte helemaal wit gemaakt was door **Bjorn Heyzak**, en dat er cactussen stonden. Weinig bijzonders, en na zo'n fletse eerste indruk hielp de verklaring dat de ruimte zo herleid wordt tot haar eigen herinnering ook niet meer.

In het lege zwembad stond op de achterste wand in grote letters *R. Mutt* gekalkt door **Frederik Van Simaey**. De bedoeling was een speelse knipoog te geven naar het feit dat er al eens in een zwembad geplast wordt. *R. Mutt* was namelijk het pseudoniem waarmee Marcel Duchamps

destijds zijn beroemd geworden urinoir signeerde. Het idee achter de knipoog is leuk, maar wie zichzelf kunstenaar noemt moet toch wel creatiever uit de hoek kunnen komen dan gewoon een handtekening over-nemen? Een pedante verwijzing naar de kunstgeschiedenis maakt iets niet tot kunstwerk. Ook de warige ideeën achter de videokunstwerken van **Jeroen Permentier** of **Marie Droogmans** kwamen niet echt overtuigend over. Of schortte er iets aan de uitvoering? Een bezoeker kan moeilijk twee of drie schermen tegelijk bekijken en blijft ook geen uren staan. Daardoor kon het idee achter zo'n opname maar moeilijk tot het publiek doordringen.

(foto Katleen Gabriëls)

kronkelende vormen waren herlegd; het wekte interesse omdat het er simpelweg leuk uitzag. Uit pure nieuwsgierigheid greep je naar je gids om meer te weten over wat je bekeek. Zo begeleidden deze werken zelf je naar de achterliggende idee. Plots was een ingewikkeld concept allerminst nog een bezwaar. Integendeel: wat tevoren misschien intellectualistisch gewauwel had geleken, gaf de kunst nu wel een extra dimensie.

Scherp

Niet dat kunst daarom simpel moet worden. Verwijzingen naar andere kunstenaars of (kunst-)filosofische ideeën zijn allerminst uit den boze. Maar wie ze zonder een air van arrogantie kan vormgeven, heeft een streepje voor bij het publiek. De schilderijen van **Bart Geerts** bijvoorbeeld (hij plaatste een hele reeks schilderijen ruggelings naast elkaar om zo de dikte van de kader te benadrukken) stelden op een originele manier misvattingen over kunst aan de kaak, zonder belerend over te komen. En zelfs maatschappijkritiek kon: de blauw versierde kamers van **Eva De Leener** waren tegelijk grappig, scherp en sprookjesachtig. Wie erdoor wandelde kwam even in een andere wereld terecht, die bij nader inzien akelig veel op de onze leek. **Karina Van Heck** stelde de medische wetenschap in vraag met bizarre en soms bijna griezelige protheses. Het kan dus allemaal perfect, maar het werk op zich moet wel aanspreken. Dat was helaas te weinig het geval bij de installaties van **Mike Michiels** en **Annelies Van Camp**. Misschien lag het aan de machinekamers die geen dankbare plaats waren, maar hoe dan ook konden de filterbak en de ronddraaiende lamp weinig boeien.

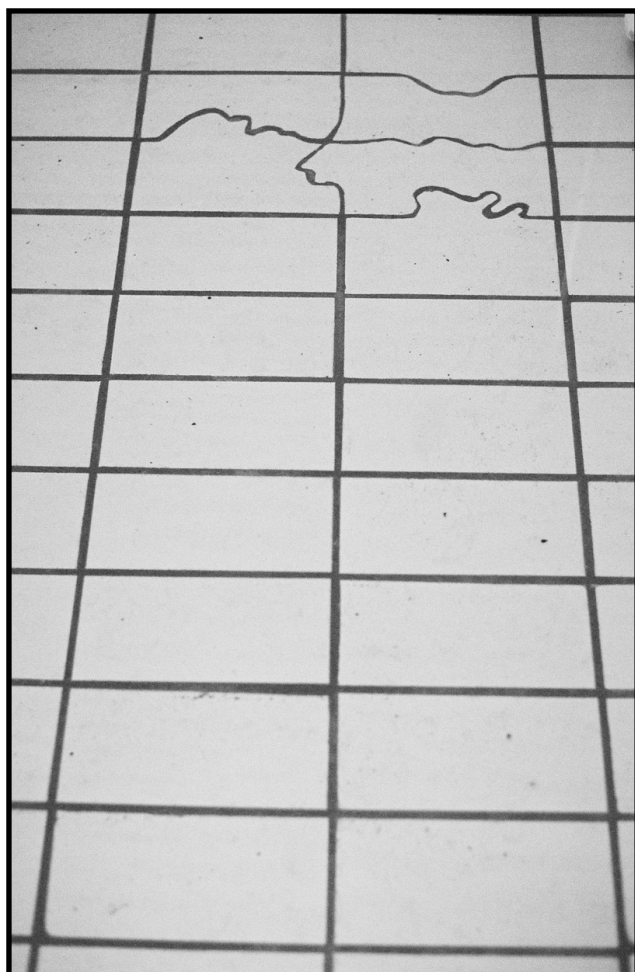
Toch kan ook eenvoud erg goed werken. Het filmpje met exploderende flessen van **Sarah Deboosere** en **Charles Blondeel** viel erg in de smaak bij het publiek. Op het eerste gezicht eenvoudig, maar wel intrigerend. En er waren meer werken die door hun schijnbare eenvoud aanspraken: het knappe waterballet van vrouwenbenen door **Judith Peeters** op het gras buiten, of de macabere afgestroopte huid van **Soraya Namavar** in een kleedkamer. Hetzelfde voor de tegels van **Sylvie Janssens** die in

Subtiel

Die verhouding tussen werk en concept is ideaal, maar niet utopisch. Meer dan één kunstenaar op Ithaka slaagde er prima in dat te realiseren. De machtige pop van **Heidi Swerts** stond zo hard aanwezig te zijn in een kleedkamer, dat je je wel moest afvragen wie of wat het is en wat ze er staat te doen. Even confronterend was het tapijt van weegschalen van **Nathalie Vanheule**. Het werk verklaarde zichzelf deels, de begeleidende tekst stond je toe om nog dieper te graven.

Heel af en toe was een beeld op zich zo sterk dat elke verdere uitleg overbodig werd. De projecties van van **Samaria El Khadraoui**, **Piet Michiels** en **Kris Deweerdt** slaagden in dat opzet. Meer dan eender wie maakten zij maximaal gebruik van de ruimte die hen geboden werd: twee kleine badkamertjes. Een subtiel spel met licht zorgde voor een beklemmende sfeer en, wat ons betreft, het hoogtepunt van Ithaka 2004.

Kunst mag best ingewikkeld zijn, maar wie het ingewikkeld maakt om het ingewikkeld te maken en alles anders te commercieel vindt, kan zijn werk beter thuis ophangen en de gordijnen dicht doen. Spijtig dat sommigen zo de reputatie van een verder uitstekend Ithaka ondergraven.

(foto Katleen Gabriëls)

Atreus en Thyestes

'Bla bla en nog eens bla' titelde De Standaard naar aanleiding van de nieuwste productie van het Nederlandse toneelgezelschap Dood Paard. Was het zo erg?

Atreus en Thyestes zijn de vervloekte zonen van Pelops, een tragisch personage uit de Griekse mythologie. De goden voorzagen dat zijn nageslacht steeds opnieuw zou geleid worden door bloeddorst, wraakzucht en moordlust. Na jaren van waanzinnige strijd zoeken de zonen toenadering tot elkaar, teneinde de vloek te doorbreken.

Orakel

De oude mythe werd overgeheveld naar het hedendaagse Parijs. In restaurant *Mykene* wacht Thyestes op zijn broer Atreus. Het lange wachten maakt hem bloednerveus. Hij leest wat in de *Da Vinci Code* maar kan zijn gedachten er niet bij houden. Atreus is gehuwd met de dochter van Thyestes. Zij staat op het punt te bevallen. Atreus weet echter niet dat

zijn vrouw zwanger is gemaakt door Thyestes. Het orakel had Thyestes immers opgedragen een zoon te verwekken bij zijn dochter. Zo zou hij beschermd worden tegen zijn broer. Met dit manoeuvre denkt Thyestes zijn broer te slim af te zijn. Maar ook Atreus heeft een verrassing voor zijn broer. Atreus heeft gedurende acht jaar voor de kinderen van Thyestes gezorgd. Op het moment van het verzoeningsdiner worden de vijf kinderen van Thyestes echter in een lekkere maaltijd verwerkt. Atreus schenkt wijn glazen in met hun bloed. De nietsvermoedende Thyestes laat het zich smaken. De apotheose vindt plaats wanneer Thyestes te weten komt dat hij zijn vijf kinderen binnengeschrokt heeft.

Overtollig

Het bloederige verhaal werd in een net pak gegoten. Een piekfijn gedekte tafel stond centraal. Aan de zijkant van het decor zat trompettist Boy Raaymakers. Met zijn trom-

petklanken volgde hij de intonatie van de acteurs op de voet.

Daardoor werd de dramatiek van de dialoog onderlijnd. Deze kunstingreep was echter broodnodig. De dialoog tussen acteurs Gillis Biesheuvel en Oscar van Woensel miste spanning. Wrede feiten uit de voorgeschiedenis werden als *fait divers* aangehaald tussen overvloedige uitweidingen over de gulden snede, de *Da Vinci Code* en andere. Nergens greep de voorstelling ons bij de keel.

De acteurs trachtten een oude Griekse mythe in een eigentijdse kledje voor te schotelen. Aan de feestdis van restaurant *Mykene* werd het verhaal zelf keurig naverteld. Geen enkele moord bleef ons gespaard. Wie echter op zoek was naar meer diepgang bleef op zijn honger zitten.

(as)

(foto Pieter Baert)

Verkleedpartijen troef

De fakbar Letteren, beter gekend als *de fak*, geeft een onderkomen aan niet minder dan zes kringen en is hierdoor een populaire ontmoetingsplaats in het hartje van de faculteit Letteren. Het cliché wil dat dit de enige nog echt leuke fakbar is, met een sfeer die niet te evenaren valt. Benieuwd als we zijn trokken wij er op uit om deze beweringen eens aan de harde werkelijkheid te toetsen.

Nathalie Lucas

Een oud herenhuis in de Blijde Inkomststraat laat slechts door een plakkaat met de boodschap 'Fakbar Letteren' vermoeden wat er zich achter deze gevel afspeelt. In tegenstelling tot de fakbars in de Tiensestraat, valt de fak helemaal niet op. Je zou hem zo voorbij lopen. Gelukkig weten de studenten van de faculteit Letteren wel beter en in hun voetsporen begeven wij ons dan ook op een rustige woensdagnamiddag naar dit oord van plezier, gewapend met een broodje en een overvloed aan vragen. We maken meteen kennis met één van de fakbeheerders, Ben, die ons plaats doet nemen aan de toog en een pintje aanbiedt. Onze faknamiddag kan beginnen!

Feesttent

Alfa, één van de zes kringen die hier huist, organiseert vandaag een croqueverkoop ter ere van hun feestweek en de fakbar trekt voor een doordeweekse namiddag al redelijk wat volk. Het aantal bezoekers dat hier over de vloer komt varieert van dag tot dag, afhankelijk van wat er op het programma staat. De fakbar schommelt qua sfeer dan ook tussen die van een rustig praatcafé en die van een ware feesttent. Er wordt ook elke week gezorgd voor een promotie, die deze week het Bushbier in het zonnetje zet. Voor de arme student is deze fakbar dan ook een waar festijn. Een pintje kost hier net als de frisdrank één euro en het aanbod aan speciale bieren is voor een fakbar bijzonder uitgebreid. De kaart biedt onder andere Kriek Lindemans, Duvel, Tripel Westmalle, Chimay Bleu of Blanche, Leffe en Rodenbach.

Elke kring heeft zijn wekelijkse tapnamiddagen en -avonden en zorgt dus ook

zelf voor de onmisbare tappers en dj's. Daarenboven telt de fakbar Letterenvier beheerders: de voorzitter, de barcoördinator, de penningmeester en de secretaris, die onafhankelijk van de kringen zorgen voor de goede werking van de fakbar. De kringen zelf zorgen ook nog voor een fakverantwoordelijke, die de verbinding vormt tussen de beheerders en de kringen en verantwoordelijk is voor zijn kring en diens tapavonden. Samen vormen zij de beheerraad, die elke zondag vergadert en beslist over het reilen en zeilen van deze fakbar.

Door de BaMa-hervorming werden de acht kringen die hier vroeger hun gading vonden herleid tot zes. Dat zijn met name Alfa, EOOS, Historia, Babylon, Musicologica en Mecenas. Voor de leken onder ons, de kringen van respectievelijk archeologie, oosterse studies en slavistiek, geschiedenis, taal- en letterkunde, musicologie en kunstgeschiedenis. Zes kringen onder één dak, het zou kunnen zorgen voor verwarring en problemen op het vlak van organisatie, maar fakbeheerder Ben verzekert ons dat dat helemaal niet het geval is. Het blijkt zelfs één van de grootste troeven te zijn van deze fakbar, die daar-door kan zorgen voor veel afwisseling, veel volk en steeds nieuwe activiteiten.

Toogkloppers

In de gezellige sfeer die er heerst, beslissen we het interieur even onder de loep te nemen. De fakbar zelf wordt gesplitst door een muur, die ons eraan herinnert dat dit vroeger een woonhuis moet zijn geweest. Eer we onze fantasie de vrije loop laten gaan, vragen we toch eens aan Ben of hij misschien weet wat er zich hier vroeger afspeelde. Het is gebouwd door een architect die er zelf ook in woonde. Door de grote poort, waardoor je hier nu naar binnen wandelt, kon je vroeger binnenrijden met paard en kar. Over de verdere geschiedenis van dit herenhuis bestaat meer onenigheid. Volgens sommigen was het een jeneverstokerij, volgens anderen dan weer de vroegere Venetiaanse ambassade. Wat het ook geweest moge zijn, dit mooie oude

gebouw is en blijft een pluspunt voor deze fakbar.

Het interieur doet vrij oud aan en is bijzonder sober. Voor deze fakbar duidelijk geen opvallende affiches of discolichten, maar dit doet niets af aan de gezelligheid. Naast de fakbar zelf is er ook nog de praatkamer, die dienst doet als er veel volk is of als er cocktailavonden worden georganiseerd. Op de bovenverdiepingen heeft elke kring haar *perma*, haar eigen lokaal, waar ook de cursusdiensten zijn gehuisvest. Het hele kringleven speelt zich dus af in dit ene gebouw, met uitzondering van de cantussen.

Trippels aan tachtig cent, dat lijkt te mooi om waar te zijn

De fakbar bestaat al sinds 1968, maar viert volgend jaar haar 25 jarig verblijf in het gebouw in de Blijde Inkomststraat. Ouderdomsverschijnselen steken dan ook onvermijdelijk de kop op. Zo is de praatkamer niet meer te betreden, omdat de jarenlange dansende en springende bezoekers ervoor gezorgd hebben dat de ruimte intussen op instorten staat.

Beursavond

Ook de trap die naar de bovenverdiepingen leidt en de toog zijn aan vernieuwing toe. De vraag naar het waarom van de schamele toog doet menig gezicht glimlachen. Het is blijkbaar de gewoonte in deze fakbar om uitzonderlijk hard op de toog te slaan tijdens meezingers, en dit ten koste van de glazen. Zo vertelde fakvoorzitster Lies ons dat er ooit eens zó hard op de toog geslagen werd, dat twee schappen met glazen naar beneden zijn getuimeld. Sindsdien wordt er dan ook met enige bezorgdheid naar de toog gekeken, telkens een rasechte meezinger de fakbar in vuur en vlam zet.

De gemiddelde fakbar Letterenbezoeker blijkt verzot te zijn op thema- en verkleedavonden. Dat bleek toen we naar speciale avonden vroegen en een hele reeks

te horen kregen. Wat dachten jullie bijvoorbeeld van de bitch 'n' pimp-avond van EOOS, de marginale avond van Historia of de Johnny en Marina-avond van Babylon? Ook de nootjesweek kon ons wel bekoren. Op één week tijd werd meer dan 120 kilo nootjes verorberd. De fakbar werd ook een hele week gekuist, gewoon om de laag nootjes op de vloer te kunnen blijven bewonderen. De belangrijkste festiviteit van de fak is en blijft evenwel de fakfeestweek die georganiseerd wordt door de fakbar zelf. Gedurende de hele week is de fakbar dan 24 uur op 24 open en de week wordt afgesloten met een bijzondere avond, zoals een gala-avond met bijbehorende limousines en smokings of een beachparty met tonnen zand in de fakbar. Dit jaar werd ook een beursavond op poten gezet, waarvan het concept bijzonder leuk was. Op een groot scherm werd geprojecteerd hoe de prijs van de drankjes die veel verkocht werden, steeg en die van de drankjes die minder populair waren, daalde. Westmalle Trippels aan tachtig cent, het lijkt te mooi om waar te zijn.

Oempalaperero

De muziek die hier gespeeld wordt, is heel gevarieerd, maar in de woorden van de tooghangers "toch meer StuBru dan Donna". Hét faklied staat op naam van Marva, met het onvolprezen *Oempalaperero*, waarbij de vorming van treintjes een must is. En als de sfeer er echt goed inziet, dan gaat dat treintje zelfs een kijkje nemen op het Ladeuzeplein! Voor de rustigere fakmomenten, wordt *Ring of Fire* van Johnny Cash dan weer fel gemaakt. De fakbar heeft het geluk weinig burens te hebben en krijgt dus ook zeer weinig klachten over geluidsoverlast. Voor hen dan ook geen stewards en politiebezoeken. Het komt ook niet vaak voor dat er problemen zijn met lastige klanten. Meestal gaat het er weliswaar beschonken, maar toch rustig aan toe. Toch heeft de beheerraad een zwarte lijst met mensen die het echt té bont hebben gemaakt en dus niet meer welkom zijn, maar er wordt ons verzekerd dat het al echt om extreem gedrag moet gaan eer je op die lijst belandt. Of de fakbar Letteren nu écht de leukste fakbar van Leuven is, laten we aan jullie ongezoeten mening over, maar zeker is wel dat de sfeer en de verstandhouding tussen de medewerkers hier goed zit.

(foto Kobe Van Itterbeek)

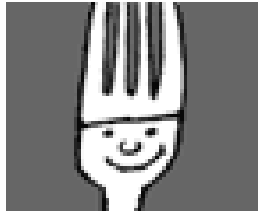
Om de proef op de som te nemen besloten we op donderdagavond naar de 'Nederlandsche avond' van EOOS te gaan. Om onze fotograaf toch de kans te geven rustig foto's te trekken, stonden we al paraat om 21u. Toen we binnenkwamen werd er toch even opgekeken. We zijn duidelijk geen bekende gezichten, maar een pintje of twee later voelden we ons al meer thuis. De muziek bleek in het begin wel ondermaats, vooral voor niet fervente kenners

van het Nederlandse lied, maar aangenaam gezelschap maakt veel goed. Later op de avond bleek dit euvel gelukkig verholpen en eer we het zelf goed en wel beseften, zat de fakbar bomvol, zaten we luid mee te kelen op kleppers van Clouseau en De Kreuners en bleken onze laatste centjes van de week ingeruild te zijn voor frisse pintjes.

Frisse pintjes nopen evenwel tot de schrik van elke fakbarbezoeker: een bezoekje aan een fakbar-wc. Tot onze grote opluchting bleek het hier allemaal nog wel mee te vallen, we bleven gespaard van de geuren en kleuren die een fakbar-wc vaak vergezellen. Het publiek dat op donderdagavond naar de fak afzakt valt niet echt te plaatsen

onder een bepaalde categorie, voor zover dat al ooit mogelijk is. Wel bleek dat de mensen elkaar hier allemaal goed kennen en dat zelfs de 'anciens' nog steeds blijven terugkeren. Zo werd ons verteld dat er op deze EOOS-avond maar liefst vier oudpresessen van EOOS aanwezig waren. De sfeer was er alleszins optimaal en we

uitgedeeld en dat de beheerders bij elke drie of meer vaten een vat extra geven, is natuurlijk zeer bevorderlijk voor zo'n omstandigheden. De fakbar Letteren is misschien niet de meest trendy en hippe fakbar, maar zeker een bezoekje waard voor al wie houdt van gezellige kroegen en ontmetselend veel ambiance.

Menu van de week in Alma 1-2-3 15 - 18 maart 2005

A1 = alleen Alma 1 **A2** = alleen Alma 2
A3 = alleen Alma 3 = vegetarisch

(advertentie)

dinsdag

Gascogne soep	0,50
Hertoginnenkrokant met erwtes en wortelen	2,30
Witloof-kaastaart 	3,95
Lasagne al forno	3,95
Spaghetti Bolognaise A3	2,30/2,70
Koninginnenhapje A1+3	3,05
Rumsteak A1+2	3,95
ALMA EUROPEES:	
Letland: Forel met dillesaus	4,30
Ver. Koninkrijk: Rundergebraad met erwtes A1+3 en Blackwellsaus	3,40
Tsjechië: Gebakken ham met asperges A2	3,95

woensdag

Seldersoep	0,50
Braadworst met rode kool	2,30
Vegetarische macaroni in kaassaus 	3,05
Loempia voor Oosterse lekkerbekken	3,05
Stoofvlees op z'n Vlaams A1	3,40
Koninginnenhapje A3	3,05
Rumsteak A2+3	3,95
ALMA EUROPEES:	
Ver. Koninkrijk: Rundergebraad met erwtes en Blackwellsaus A2	3,40
Portugal: Visgratin van zeepaling	4,30
Tsjechië: Gebakken ham met asperges A1+3	3,95

donderdag

Tomatensoep	0,50
Kippenbout met appelmoes A1+3	2,30
Groentepolka met kaastrio 	3,05
Kalkoenspiesjes met Provençalse saus A1+2 en prinsessenboontjes	3,95
Spaghetti Bolognaise A2+3	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,40
Koninginnenhapje A1+3	3,05
Rumsteak A1+3	3,95
ALMA EUROPEES	
Letland: Forel met dillesaus A2+3	4,30
Ver. Koninkrijk: Rundergebraad met erwtes en Blackwellsaus A1+3	3,40
Portugal: Visgratin van zeepaling A1	4,30

vrijdag

Preisoep	0,50
Kippenburger met bouquetière	2,30
Nasirolletjes met gefruite Chinese kool met kerrie 	3,95
Rumsteak met armagnacsaus en gebakken witloof A1+3	4,30
Pikant stoofpotje met gemengde rijst	3,95
Koninginnenhapje A3	3,05
Rumsteak A2	3,95

Kijk ook op de website voor menu Gasthuisberg,
Justus Lipsius en Pauscollege

KRUISWOORDRAADSEL

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1							■			
2						■				
3					■					
4				■				■		
5	■									■
6		■								■
7			■				■			
8						■				
9					■					
10				■						

Horizontaal

1 Bestaat 50 jaar - Vader van bekende tennisster 2 Geur - Deel van een kodak 3 Klasse - Daar viel Obelix in 4 Uitwerpsel - Priem - Rondhout 5 Kersverse priester 6 Delicatessenbedrijf dat niet graag post krijgt 7 Onder voorbehoud - Voedingsstof - Subjunctief van avoir 8 Deel van een printer - Onderdelen van een dobbelsteen 9 Breekbaar - Moeilijk vindbaar in een hooiberg 10 Hooiafval - Plantte zich voort

Verticaal

1 Trouwde met Bieke - Leuze 2 Daartegen - Eten 3 Dat is het 's nachts - Precies 4 Html-code voor een afbeelding - Waterkant 5 Circa - Vat 6 Stijgt - Société Anonyme 7 Belgische rivier - Familielid 8 Europeaan - Minder snel 9 Van een - Opbrengst (Eng.) 10 Godsdienst - Slot

Dries De Smet

LEZERSBRIEF

Contingentering

In Veto 15 verscheen een vrije tribune van Medica, de kring van geneeskundestudenten van de K.U. Leuven, waarin gereageerd werd op een open brief die VVS (Vlaamse Vereniging van Studenten) samen met Fef (de Franstalige studentenkoepel) publiceerde in *De Standaard*. Blijkbaar werden enkele zaken fout begrepen, vandaar een korte toelichting bij het VVS-standpunt.

VVS wil samen met het Fef het huidige debat inzake de kostenbeheersing van de gezondheidszorg aangrijpen om te wijzen op de voor studenten ingrijpende contingentering en de numerus clausus. Hoewel deze maatregel destijds werd ingevoerd om de kosten te handhaven is op dit moment meer dan duidelijk dat dit doel niet werd bereikt. VVS wil daarom het debat heropenen en op een genuanceerde manier aantonen dat de numerus clausus en de contingentering bekritiseren nog niet betekent dat hierdoor de gezondheidszorg en sociale zekerheid op de helling worden gezet.

Contingentering betekent inderdaad niet hetzelfde als een toelatingsbeperking, maar het is wel fout om te stellen dat de twee niets met elkaar te maken hebben. De bestaande ingangsexamens in Vlaanderen zijn een duidelijk gevolg van de contingentering en kennen geen dwingende pedagogische noodzaak. VVS is de vertegenwoordiging van studenten en ziet het niet als haar taak om artsen of ziekenhuizen te verdedigen. Deze hebben hun eigen, overigens zeer machtige, belangenorganisaties. In plaats van destijds andere en geschiktere maatregelen te overwegen om de kosten van de gezondheidszorg te handhaven, hebben deze organisaties toen voor de makkelijkste oplossing gekozen en de zwarte piet doorgeschoven naar de studenten.

VVS ziet het als haar taak om op te komen voor

deze studenten en potentiële studenten, voor de democratisering van het hoger onderwijs. Om die reden zijn we gekant tegen een ingangsexamen dat kansengelijkheid creëert voor jongeren die school hebben gelopen in een minder goede secundaire school of die tijdens hun schoolloopbaan de 'foute studierichting' hebben gekozen — een richting die minder goed voorbereid op het ingangsexamen geneeskunde. Op die manier beperken ingangsexamens de keuzevrijheid van misschien wel zeer gemotiveerde studenten die later wel eens supergedreven artsen zouden kunnen zijn.

De verdediging van het ingangsexamen door Medica lijkt ons daarom nogal eenzijdig corporatistisch: de studentenvertegenwoordigers beperken zich immers enkel tot het verdedigen van de al aanwezige geneeskundestudenten die het ingangsexamen met succes zijn doorgekomen. Wel lovenswaardig is dat Medica de patiëntenbelangen mee in overweging neemt. VVS is echter van mening dat net de evolutie naar meer groepspraktijken de artsen in staat stelt om meer dan voldoende verschillende pathologieën te zien om de kwaliteit van de diagnostiek en de behandeling te waarborgen.

Medica verwijt VVS populisme, maar hun eigen communautaire oprispingen lijken ons ook wat al te kort door de bocht. In dit dossier is het eigenlijk niet meer dan normaal dat we samenwerken met onze Franstalige tegenvoeters, aangezien de grond van het probleem een federale bevoegdheid is. VVS vreest dat Medica zich in de artsen en ziekenhuizen dan ook wat van bondgenoot vergist. Als de studenten zich in het verleden minder hadden laten verdelen, dan hadden ze in Vlaanderen misschien ook het ingangsexamen kunnen tegenhouden. En dan had het maatschappelijke debat over andere en effectievere besparingsmaatregelen in de gezondheidszorg al veel eerder gevoerd kunnen worden.

Ton van Weel jr., Voorzitter VVS

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 17
14 maart 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris:
Wim Gemoets

Redactie:
Joris Beckers, Katleen Gabriëls, Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren.

Verantwoordelijke uitgever:
Wim Gemoets

Medewerkers:
Shiva Afshoon, Pieter Baert, Joris Beckers, Sophie Beyers, Charlotte Bouckaert, Robin Broos, Ben Deboeck, Laurens De Koster, Bram Delen, Vera Derycke, Dries De Smet, Ralf Eicker, Katleen Gabriëls, Wim Gemoets, Maarten Goethals, Nathalie Lucas, Kristof Persoons, Anne Ruette, Evie Ruymbeke, Arne Saey, Tom Van Brussegem, Gijs Van Gassen, Kobe Van Itterbeek, Clara Vanmuysen, Hanne Vermeiren & Pieter Vermeulen.

Cartoons:
Sh3L4C

DTP:
Robin Broos, Ben Deboeck, Wim Gemoets, Gijs Van Gassen & Clara Vanmuysen.

Eindredactie:
Ben Deboeck & Clara Vanmuysen

Internet:
www.veto.be
www.photoblog.be/veto

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-namiddag om 16u Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, redactiesecretaris, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

AGENDA & AD VALVAS

Apolloon

• 15/03 TD (Waaiberg). • 19/03 Galabal (Gymnasium).

Babylon

• 15/03 Zweedse avond (Perma).

Ekonomika

• 15/03 DHL-debat. • 18/03 Galabal.

Eoos

• 16/03 om 20u: Film 'Shouf Shouf Habibi' (MSI 02.28).
• 23/03 om 20u: Film 'Fight Club' (MSI 02.28).

Farma

• 15/03 TD (Lido). • 17/03 Fluofuif (Capsule). • 19/03 Oudercantus (Capsule).

Historia

• 22/03 om 20u: Lezing over Alexander de Grote (MSI 00.20).

Katechetika

• 15/03 Indische tempeldans (MTC 00.16). • 17/03 om 20u30: Cantus (Ambiorix).

LLK

• 15/03 Disco-fuif (Blauwe kater).

Mecenas

• 14/03 om 20u: Voorstelling ARTemisia en receptie (MSI). • 15/03 om 21u: Bomma's Dansfolie (Fak Letteren). • 16/03 om 20u: Cantus (Ambiorix). • 17/03 om 22u: Glitter Cocktailfeestje (Fak Letteren).

Medica

• 15/03 om 21u: Debat: "Geneesmiddelen: wie wordt er beter van?" (Zoologisch Instituut).

Pedagogische kring

• 16/03 Strijd der jaren (Capsule).

VRG

• 16/03 Challenge (Ladeuzeplein).

Wina

• 15/03 om 20u: Lenteconcert met de uitreiking van de Gouden Krijtjes (Grote aula MTC). • 18/03 om 22u: Galabal der wetenschappen (De Bruynswyck).

MAANDAG

20u DEBAT Blauwe Maandag met Anne Van Lancker (sp.a), in Notre-Dame, toeg. gratis, org. LVS.

DINSDAG

20u DEBAT Diva-debat, in Aula Max Weber, toeg. 2 euro, org. PregoSMS.
20u DEBAT Senator Francis Delpere (CDH) over BHV en de staatsvorming, in Lyrique, org. CDS.

WOENSDAG

20u DEBAT The USA: Everything you always wanted to know but never dared to ask, in MTC 00.15, toeg. gratis, org. KiB.

DONDERDAG

19u CONCERT Aperitifconcert met Herbert Kinobe, in Cocoyam, org. Cocoyam.

19u30 LEZING Etianet Diaz Estrabao over het leven van een jongere in Cuba, in MSI 00.20, org. Comac.

20u Begin Colombiaanse week, org. Semana Colombiana.

20u30 LEZING Jeroen Wetté van Wervel over duurzame landbouw, in Cocoyam, org. Cocoyam.

22u30 FUIF Uniceffuif, in Rumba, toeg. 3 euro, org. Unicef.

DINSDAG

DEBAT The african metropolis: beyond architecture? org. CADES.

Berichten

BERICHTEN

SoRa debatavond

Op maandag 21 maart organiseert LOKO Sociale Raad i.s.m. de Belgische Raiffeisenstichting, BRS, een debatavond in het teken van '2005: Internationaal Jaar van het Microkrediet van de Verenigde Naties'. Het debat gaat door in het auditorium Arenberginstituut/STUK en start om 19u30. Na het debat volgt er een tractatie in het STUK-café om even na te praten.

Afrika Filmfestival

Op 22 april begint in Leuven het Internationaal Afrika Filmfestival. Twee weken aan een stuk wordt iedereen uitgenodigd zich onder te dompelen in de wereld van Afrikaanse film, muziek en verhaal. Het festival haalt zijn inspiratie niet alleen uit onderwerpen eigen aan het Afrikaanse continent en de Afrikaanse diaspora,

maar richt zich ook op universele thema's die voor ons evenzeer herkenbaar zijn: de interculturele samenleving, rassenhaat en nog veel meer. Kortom, culturele uitwisseling en wederzijdse verrijking staan er centraal.

Om alles in goede banen te leiden, is de organisatie op zoek naar enthousiaste jongeren die hierbij een handje willen toesteken. Elke vrijwilliger krijgt een badge die hem gratis toegang verleent tot alle activiteiten. Geïnteresseerd? Stuur een mailtje naar aff.info@skynet.be.

Medica zoekt

Medica bestaat vijftig jaar en daarom heeft de kring een interjarencompetitie ingericht. Eén van de opdrachten is om zoveel mogelijk mensen te fotograferen op het Ladeuzeplein op donderdag 17 maart om 18u30.

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Promoties:

!! PII laptop IBM 225 € !! !! 20" scherm EIZO 150 € !!

Kijk op www.recupc.be

voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops, onderdelen

Recupc VZW Oude Diestesteenweg 3 3010 Kessel-lo

info@recupc.be

Tel 016/25.91.03

(advertentie)

Cultuurkalender

Muziek

Vrijdag 18/03 en zaterdag 19/03:
Lemmensinstituut
Matthäus-passion, J.S. Bach, vrijdag
18u15 en zaterdag 10u15
Woensdag 16/03 tot donderdag 24/03:
STUK, Naamsestraat 96
Vadermoord met o.a. Jan Hautekiet, Stijn, Thou, Rudy Trouwvè en Axl Peleman, telkens om 20u30
Zaterdag 19/03: Sojo, Een-meilaan 35, Kessel-Lo
Neon Electronics, 20u30
Zondag 20/03: Eden, Martelarenplein 12
Monza, 20u

Theater

Woensdag 16/03, donderdag 17/03 en vrijdag 18/03: STUK, Naamsestraat 96
Flicker: Big art group, 20u30
Maandag 21/03: STUK, Naamsestraat 96
Tim Etchells: In the event, 20u30

Expo

10/03 tot 22/04: Universiteitsbibliotheek, Ladeuzeplein 21
Monumenta Cartographica, ma-do 9 tot 20u30, vr 9-17u, za 9-12u30
17/02 tot 17/04: Stedelijk museum Vanderkelen-Mertens
Malou Swinnen: Cet obscur objet, di-za 10-17u, zo 14-17u
25/01 tot 28/03: Expo Vandevelde, Tweebronnen, Diestsestraat 49
Steven Massart, 9u-sluiting bibliotheek

Festival

22/02 tot 17/03: Campus T Vesaliusstraat 13 en Tiensevest 60
Cultuurparels met o.a. Argentijnse tango en maghrebijnse percussie
01/03 tot 01/04: Libertad, Muntstraat
Oorgetuigen met o.a. Milow, Cavemen
Speak en Köhn, www.oorgetuigen.be

Deze week op

Scorpio 106FM

maandag 14/03
- Scorpioscoops (18-19u): 175 jaar België: Bert Kruismans
dinsdag 15/03
- Scorpioscoops (18-19u): 175 jaar België: culinair
woensdag 16/03
- Scorpioscoops (18-19u): 175 jaar België: fenomenen
- Territwaar (20-21u): Interview, radioessie en optreden van Milow
donderdag 17/03
- Scorpioscoops (18-19u): 175 jaar België: muziek
vrijdag 18/03
- Scorpioscoops (18-19u): 175 jaar België: volksspelen

VORIGE OPGAVE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	W	R	I	K	K	E	L	G	A	T
2	E		K	A	R	T	E	L		E
3	D	G		P	E	E	S		P	G
4	E	R	G		N	N		O	R	E
5	R	A	A	S	T		A	P	I	N
6	W	A	A	S		K	N	E	E	P
7	O	F	F		N	A		L	E	O
8	O	T		L	A	S	T		L	L
9	R		B	E	S	S	E	N		E
10	D	A	G	V	A	A	R	D	E	N

Met de gitaar naar Canada

The Van Jets kwamen vorig jaar uit het niets en wonnen onmiddellijk Humo's Rock Rally. Sindsdien hebben ze gewerkt aan hun eerste ep, die binnenkort verschijnt, maar vooral veel opgetreden. Vorige donderdag stonden ze voor Het Depot in Jeugdhuis SoJo, waar ze een sterke indruk nalieten op de bomvolle zaal. Achteraf sloegen wij een babbeltje met zanger-gitarist Johannes Verschaeve en zijn broer en drummer Mich.

Laurens De Koster

Veto: Speelden jullie al lang samen toen jullie Humo's Rock Rally wonnen?

Johannes Verschaeve: «Toen we op de preselectie van de Rock Rally speelden, be-

stonden The Van Jets in deze bezetting amper acht maanden. Maar mijn broer en ik spelen al samen sinds ik gitaar speel, vanaf mijn vijftiende dus. Cedric, de andere gitarist, die vroeger bassist was, hebben we leren kennen via een ex-drummer. Cedric, mijn broer en ik waren samen bezig en we zochten een nieuwe bassist en toen kwam Fré erbij. Hij was gewoon een vriend van op school.»

«We waren oorspronkelijk ook nog met een andere zanger, omdat niemand van ons zich geroepen voelde om te zingen, maar die groep heeft niet lang bestaan. Toen begon ik tijdens de repetities wat te zingen en dat ben ik dan maar blijven doen. En nu voel ik me wel goed in die rol.»

Veto: Jullie staan met veel zelfvertrouwen op het podium. Hebben jullie al veel opgetreden?

Johannes: «Ja, de Rock Rally heeft daarin veel veranderd. Toen we gewonnen hadden,

heeft iedereen ons geboekt, gewoon omdat we de Rock Rally-winnaars waren. Dat was voor ons echt *de max*, want we hadden nog niet echt veel ervaring, omdat we met vroegere groepjes bijna niet durfden optreden en ook omdat er in Oostende, waar we vandaan komen, niet veel te doen was. Toen we in Gent zaten, hebben we misschien een of twee keer gespeeld, maar sinds de Rock Rally spelen we veel vaker. Je bent het dan gewoon om op een podium te staan en dat geeft natuurlijk ook veel zelfvertrouwen.»

«Ik vind zelfvertrouwen ook heel belangrijk op een podium, zeker voor onze muziek. Als we staan te tieren en roepen op een podium, moet je in jezelf geloven. Ik voel me echt bijna iemand anders op een podium, ik durf ook mensen uitdagen. Ik vind het echt *de max* om op een podium te staan.»

Veto: Zijn jullie nu voltijds met muziek bezig?

Johannes: «We zouden graag leven van de muziek, maar tegenwoordig is dat moeilijk, al hopen we dat het ooit wel lukt. Vorig jaar studeerden we nog alle vier, maar Cedric, de gitarist, werkt nu. Ik volg nu de ALO filosofie, mijn broer is psycholoog in wording en de bassist specialiseert zich in auteursrecht — dus die komt misschien nog in de business aan de andere kant van de tafel (*lacht*).»

Sjette

Veto: Waar komt jullie naam eigenlijk vandaan?

Johannes: «Veel mensen denken dat het komt van 'van jetje geven'. In het begin wilden we dat niet geweten hebben, want we vonden het een foute uitdrukking, het klinkt te *tof*, maar eigenlijk is het wel mooi meegenomen. Maar de naam komt gewoon van *Van* en *Jet*, dat zijn twee voertuigen en het drukt ook wat snelheid uit. Bovendien is 'Van' ook een stuk van een achternaam en het ziet er ook wel goed uit: drie woorden met ongeveer drie letters.»

Mich Verschaeve: «We kenden de uitdrukking 'van jetje geven' ook niet echt: in het West-Vlaams zeggen we "*sjette heven*". Ik moet trouwens zeggen: als onze naam echt kwam van 'van jetje geven', dan zou het een heel stomme naam zijn.»

Veto: Jullie brengen binnenkort een ep uit. Kunnen jullie daar wat meer over vertellen?

Johannes: «Het is eigenlijk de eerste keer dat we professioneel in de studio zitten; onze demo hebben we vrij *crappy* opgenomen, ook al waren we er toen echt tevreden over. We gaan de ep ook op onze website zetten, we zijn er echt heel trots op. We hebben gewerkt met Frank Duchêne als producer en hij heeft ons zowat opgevoed op muzikaal gebied.»

Veto: Frank Duchêne speelde vroeger bij Hooverphonic. Heeft hij jullie sound beïnvloed?

Johannes: «Nee, maar ik vond het wel interessant om een producer te nemen die he-

lemaal niet *into* gitaarmuziek was.»

Mich: «Je bent niet helemaal juist, hé. We hebben hem ook gekozen, omdat hij de plaat van Mintzkov Luna had geproduceert en we de gitaren daarop echt super vonden.»

Johannes: «Dat is ook waar. Maar in elk geval: hij heeft ons veel maturiteit bijgebracht en ook onze live sound op plaat kunnen overbrengen. Voor hem was het ook wel een avontuur, omdat hij nog nooit iets had gedaan in onze stijl.»

Democratie

Veto: Jullie komen net terug van Toronto. Wat hebben jullie daar gedaan?

Johannes: «We hebben daar veel in de straten rondgehangen en het *wreed* uitgehangen, maar het belangrijkste was het optreden donderdag in *The Cathedral*. Jammer genoeg was er wat weinig volk, maar het is fantastisch om het vliegtuig te nemen met je gitaar in de hand en dan aan te komen in Canada.»

«Onze boeker heeft gelobbyd om ons daar te krijgen in het kader van de *Canadian Music Week*, een soort festival waarbij er in de stad overall optredens zijn van beloftevolle bands die zich willen presenteren. In de zaal zaten er dus journalisten, die ons zeer lovend hebben besproken, in de Detroitse kranten bijvoorbeeld.»

Veto: Hopen jullie op een doorbraak in het buitenland?

Johannes: «Als Belgische band is het niet echt realistisch om door te breken in het buitenland, maar het zou al leuk zijn als onze plaat, als we er ooit een maken, in de Verenigde Staten zou uitkomen en dat we daar eventueel zouden kunnen touren. Het is echt wel *tof* om in het buitenland te zitten als band en daar te spelen.»

Veto: Op het einde speelden jullie "*The Janets Go Crazy*". Wat betekent dat?

Johannes: «We hebben ronde, zwart-witte stickers met een vliegenierster op en daarboven "*The Van Jets*". In Gent is er nu een roze sticker gevonden, waarbij de lippen van die vrouw rood zijn gemaakt en er mascara op haar ogen is getekend, en daarboven staat "*The Janets*".»

Mich: «We zijn dus ofwel gehaat door iemand, ofwel is het een mop. We zijn het nog aan het uitzoeken.»

Johannes: «Het nummer heet eigenlijk normaal gezien "*The Van Jets Go Crazy*", het is een echt lolnummer.»

Mich: «Dat is echt een hele stomme titel. Ik had eigenlijk mijn veto gesteld om het zo te noemen, als "*The Van Jets Go Crazy*" wou ik het echt niet spelen. Maar ja, we zijn een democratie en het was drie tegen één. Het is muzikaal niet ons beste nummer, maar als de zaal mee is, weet je dat je het echt niet kan missen.»

(foto Kristof Persoons)

Janetten gaan uit de bol

Er heerste een voelbare spanning in SoJo. **The Van Jets** hadden nog nooit opgetreden in de buurt van Leuven, en ze zouden wellicht ook wat nieuwe nummers spelen. Een eerste officiële release laat immers nog op zich wachten en de drie liedjes van hun demo, die ook op de website staan, had iedereen al grijsgedraaid. Zouden the Van Jets nog steeds hetzelfde niveau halen als op *Humo's Rock Rally*? Zouden ze nog liedjes geschreven hebben van het kaliber van "Ricochet" of "Sister"? Zaken die wij en de honderd à tweehonderd andere aanwezigen ons donderdag afvroegen.

Voor de antwoorden moesten we echter nog wachten tot het voorprogramma klaar was. **Gem** kwamen uit Nederland en speelden punk. Ze droegen de kleren van The Ramones — All-Stars, te korte jeans en leren vestjes — en hadden hun kapsels en podiumprésence duidelijk afgekeken van The Clash. Gem had kortom alles om zich te laten afschrijven als goedkope imitatoren, maar ontsnapte daar wonderwel aan. Was het omdat hun jeugdige leeftijd — ten hoogste één groepslid had lichte baardgroei, de rest niets — ons vergevingsgezind maakte, of omdat hun enthousiasme

de criticus in ons opzij schoof? We kunnen er onze vinger niet op leggen, maar Gem deed ons een klein uur lang geloven dat we vijftig jaar eerder waren geboren en dat SoJo was veranderd in een kleine Londense club in 1976, waar we een beginnende punkband zagen die het zeker nog ver zou schoppen. Op het einde van de avond hoorden we trouwens de bassist van The Van Jets een welgemeend compliment geven aan Gem.

Zaa

Maar we waren natuurlijk allemaal gekomen voor The Van Jets. Zanger-gitarist Johannes Verschaeve begon solo op gitaar en de andere groepsleden druppelden dan uit de backstage naar het podium. Het solo-stukje ging over in "Killer Queen", dat ook op de demo staat en al direct veel applaus ontlokte. Het enthousiasme van het publiek hield daarna niet meer op.

Hoewel de reacties van het publiek vooral positief waren bij de bekende nummers, lijkt veel van het nieuwe materiaal

erg geschikt om live te spelen. De drums zijn nog steeds even snel, maar gevarieerder dan vroeger, de teksten zijn creatiever en de gitaarsolo's klinken minder naïef en worden met meer zelfvertrouwen gespeeld.

Dat zelfvertrouwen merk je ook aan de houding van The Van Jets en dan vooral aan die van zanger Johannes. De groep die zich excuseerde omdat ze de *Rock Rally* wonnen, kon niet verder weg zijn: Johannes liet de jongens en de meisjes in de zaal apart juichen en liet ze daarna zeggen waar de groep vandaan komt: "De zaa".

Als laatste nummer speelden the Van Jets "Sister", misschien wel hun beste nummer, met een lang uitgesponnen intro. Het publiek had echter nog niet genoeg gehad en liet The Van Jets tot twee keer toe terugkeren voor een bisnummer. Helemaal op het einde speelden ze "The Janets go crazy", duidelijk een publieksfavoriet in wording en dan was het, ondanks nog wat geroep, helemaal gedaan. Wij kijken alvast uit naar de ep en hopen The Van Jets deze zomer op een festival nog eens te kunnen meepikken.